scripta[a] sententia recitatur: habetur perinde ac si simul eet ab omnibus recitata. Oportet[b] tamen vt is qui recitat non vtatur verbis singularis numeri: sed pluralis: vt dicat. Nos tales iudices vel arbitri pronunciamus seu statuimus[c] in hunc modum. Licet secus in electione[d] seruetur in qua vt censeatur euidentius vnica et communis est ab vno vice omnium: siue per compromissum siue per scrutinium procedatur electionis pronunciatio per verba singularis[e] numeri facienda.

I. Dem.

Ponit tres casus nullitatis sententie: et a primo vnum casum excipit. hoc dicit Joan. an.

a Scripta. quod dic vt. j. c. proximo.
b Oportet. necessitatem importat. alias enim si per verba singularis numeri pnunciaret haberet locum illic. §. Item si plures. quod verum intelligas nisi college qui tamen hoc possent: commisissent illi vices suas non solum in recitando: sed etiam in pronunciando: tunc enim ille verbis singularis numeri vteretur. Interdum tamen verbum oportz: honestatem designat. ex v. q. i. c. i. vbi de hoc.
c Statuimus. pro hoc. n. verbum statuo bene profertur diffinitiua sententia. s. de verbo. si. in his.
d Electione de hoc dic vt. s. dixi. de elec. sic cum eo. li. Sed quid dices: compromissum fuit in tres vt deberent eligere: qui secedentes in partem postea redierunt dicentes quod concordauerunt et commiserunt vni electionem et pronunciationem illius de quo concordauerunt: qui eligit titium. Alij duo resistunt dicentes quod non de illo: sed de seio fuerat concordatum: queritur: an debeat illis duobus credi. Et Hosti. qui dicit hanc questionem fuisse de facto in ecclesia Lugdun. plene eam tractauit. s. de proba. tertio. et dixit ibi se inter cardinales obtinuisse credendum esse illis duobus: tum quia magis credendum est duobus quam vni: et quia duobus creditur donec contrarium probetur: et vt fraus euitetur: alias qui pronunciaret semper posset ius suum subtrahere illi in quem communiter concordassent: et quia facultas probationum non est angustanda. s. vt lite non contestata quoniam. et quia impossibile est alio modo probari: in quo casu etiam interdum heretico creditur. C. de here. quoniam multi. in fine. et conspiratori. s. de testi. cog. c. vltimo. Item cum de conscientia alicuius queritur: creditur vni soli scilicet quia aliter probari non potest: de homi. significasti. versi. fin. et ad hoc bene facit ipsa decre. tertio. et sic dixit intelligendam decre. cum dilecti. de elec. vt illi tres vel duo deponant: et de consensibus aliorum et de proprijs. In contrarium videbatur scilicet quod credendum esset tertio tanquam a duobus ad id officium deputato: argumen. ff. si mes. fal. mo. di. l. i. supra. de testi. cog. preterea. nec videtur credendum duobus: cum videantur in suis testimonijs singulares. iij. q. ix. pura. de elec. cum dilecti. de accu. cum dilecti. Item videntur illi testificari de proprio facto: et sic non sunt testes idonei. C. de testi. l. omnibus. iiij. q. iij. §. Item in criminibus. Item nullus idoneus. sed negari non potest quin isti duo possint probare saltem dissensum tertij scilicet quod ipse tertius pronuncians non consenserat in illum: nec de illo fuerat ordinatum: consilium tamen est tutum ad has fraudes euitandas: quod ipsi compromissarij habeant tabellionem: et scribi faciant publicum instrumentum quomodo deliberant: et ordinent de tali eligendo: et committunt illi socio: vt eligat et pronunciet. aut ipsi idem scribant et sigilla apponant: vt scriptura et sigillum obuient contrarium asserenti. questione. vij. saluberimum. xvij. questione. i. omnes femine. C. de non numerata pecunia auc. contra qui propriam. Querebat etiam ibi Hostien. an ipsi compromissarij: ex quo deliberassent et consensissent in aliquem possent mutare voluntatem. Et dixit quod non: quia vicem capituli tales obtinent: vnde talis consensus habet saltem vim scrutinij publicati. supra de elec. publicato.
e Singularis. nota ad questionem que fuit de facto. Episcopus compromissarius ad eligendum abbatem ratione dignitatis sic locutus est in plurali. Nos talis episcopus Bononien. compromissarius etc. opponebatur quod non valebat electio: quia facta per verba pluralis numeri: non credo hoc nocere hic quia vere est vnica et communis ex quo fit per vnum solum: nec habet locum hec decre. vt per te vides. Quid vices in collationibus habebit ne in illis locum hec decre. vt si ad plures spectat collatio: necesse sit eam fieri ab vno: et per verba singularis numeri: non credo: dico enim vt dixi. s. de elec. sicut cum. et vbi non habet locum decre. quia propter. non habebit hec locum sed in collationibus non habet locum decre. quia propter ergo nec ista: ad idem infra. de preben. cum in illis et quod dixi. s. de elec. c. vltimo.

Et si sententia. Sunt due ptes. Prima ponit dictum regulare et casum exceptum cui dat simile. Secunda ponit regulam bimembrem. Secunda ibi: Sententia. Joan. an. potest aliter summari secundum zenz. Sententia in scriptis per iudicem et non per alium et sedendo regulariter debet fieri. hoc dicit Do. Nota quod secus de interlocutoria. sed huic contra. s. de proba. quoniam contra falsam. Solutio. interlocutoria bene debet redigi in scriptis vt ibi: sed non est necesse quod proferatur vel recitetur de scripto: poterit ergo iudex interloqui: et postea interlocutoriam illam tabellio rediget in scriptis: nec est etiam de necessitate quod redigatur in scriptis: sed

Et si sententia diffinitiua postquam scripta fuerit: debeat a iudice non ab alio descripti recitatione proferri[f] alias nec nomen sententie mereatur habere: nec ab ea sit appellare necesse[g]: episcopo tamen quem propter dignitatis prerogatiuam ampliori conuenit[h] honore fulgere: sententiam ab eo ferendam licebit ad instar illustrium[i] personarum per alium recitare. Sententia quam scriptam edi[k] a iudice litigatoribus non recitari: vel quam ab ipso stando[l]: non sedendo[m] proferri contingit nullius est penitus momenti[n].

Rubrica. De appellationibus.

I. Inno. iiij. in concilio lugdunensi.

alias non creditur iudici: nisi id pateat per scripta actorum: vt ibi.
f Proferri. quid si iudex nouiter excecatus est vel nescit legere cum tales iudicare possint. ff. de iudi. cecus. vbi de hoc. C. de iudi. l. certi. Solutio vel deleget cause diffinitionem alteri: vel faciat per alium legi petitionem et allegationes partium: et per seipsum ab alio instructus proferat verba diffinitionis cause. s. condemno vel absoluo vt faciunt potestates italie quod tamen Hostien. non approbat in summa. eo. tit. §. qualiter. Iudices tamen debent esse litterati et habere peritiam canonum. s. de consan. et affi. c. i.
g Necesse. ij. q. i. in primis. in fi. et l. statutis. C. de sen. ex peri. re. l. i. ij. et iij. ff. de arbi. l. non distinguemus. §. quod si. s. eo. ti. c. i. nec confirmaret talis sententia per ap. nec ob. ff. rem ra. hab. l. iij. §. falsus. quod dic vt no. s. c. i.
h Conuenit. s. de of. dele. sane. ij. s. e. ti. c. ij. j. de here. inquisitores: et c. vlti. j. de priui. c. vltimo. j. de sen. ex. quia periculosum cum similibus.
i Illustrium. C. de sen. ex peri. reci. l. ij. et in auc. de illustri. et qui sup eos sunt. §. sancimus igitur col. v. habes ergo casum in quo iudex non recitat per se sententiam. Sunt et casus in quibus valet sententia sine scripto: vt cum breues sunt cause et maxime vilium personarum. Et breuis poterit dici duorum aureorum. ff. de do. l. i. et l. pce. in fi. Inspiciatur autem qualitas personarum et relinquatur iudicis arbitrio. ff. de iure de lib. l. i. s. de of. deleg. de causis. vel inspiciatur consuetudo loci vel fori. xi. di. consuetudinis. Item cum eps de causa ciuili iudicat inter clericos suos. xi. q. i. si quis cum clerico. et hoc habes. C. de sen. ex. peri. re. auc. nisi. Item in casu. s. cum preses deposito officio conuenitur vt reddat administrationem: in auc. vt iudices sine quoquo suffra. §. necessitatem. Item cum papa per se pronunciat: valet enim sententia licet non tulerit eam in scriptis ipse enim solutus est legibus. C. de legi. digna vox. et quia eius presentia omnem supplet solennitatem. C. de testa. l. omnium. Item secundum quosdam valet sententia lata in causa matrimoniali sine scripto per decre. s. de testi. albericus. et hoc videtur ibi tenere Ber. Jo. Goffre. Inno. sed Hosti. intelligit quod ibi bene fuerit sententia lata in scriptis. sed non publicis. et hoc teneas per clemen. de ver. si. sepe. circa fi. de hoc in spe. de sententi. prola. §. iuxta. ver. non valet. vel dic distinguendum an iudex procedat ex officio a in figura iudicij: vt primo casu teneat sententia sine scriptura in secundo non: vel an procedat in figura iudicij vtraque parte presente: an altera contumaciter absente: vt in primo valeat: in secundo non. Et hoc dixit verissimum allegat. s. vt lite non contesta. c. i. et c. quoniam. Item secundum Jo. et Lau. qui hoc not. ij. q. i. in primis. in fi. de consensu partium potest sententia ferri sine scripto: sed Ber. et Hosti. contra: vt. s. de offi. deleg. de causis. fatetur tamen ibi Hosti. quod partes bene possent iudiciario ordini renunciare: ita quod nec locus esset libello: nec platoni sententie: et de plano inquireretur veritas et mandata sua daret: vel aliter: vt sibi videretur ordinaret. ff. de offi. procon. nec quicquam. §. de plano: et. C. de tempo. ap. l. fi. sed quod iudicando et pronunciando omittatur scriptura: dicit fieri non posse. Et dant doctores consilium: quod iudex in ipsa sententia dicat in his scriptis. C. de testamentis. auc. hoc iure. C. de fi. instru. contractus. Et dicunt quidam aliter latam sententiam non valere. C. de senten. experi. re. l. ij. et vltima. quod non est verum: sufficit enim quod in scriptis feratur: vt hic: ar. C. de testa. l. cum antiquitas. §. fi.
k Edi. non cures si aperta sit vel clausa: et habes hoc. C. de sen. ex peri. re. l. i. ar. contra. j. ti. pri. appellatio ibi soluitur. Jo. an.
l Stando. in casibus in quibus proceditur simpliciter et de plano sine strepitu et figura iudicij. dic vt in clemen. de verbo. sig. sepe. circa finem glo. Jo. an.
m Sedendo. sedere debent enim iudices non solum cum diffinitiue pronunciant sed etiam cum res que agitur plenam cognitionem desiderat. ff. quis ordo in bonorum possessione seruetur. l. i. §. dies. in auc. vt ab illustri. et qui super eos sunt. §. sancimus igitur. colla. v. in auc. de iudi. §. sedebunt. colla. vi. xxiij. q. i. paratus ibi sedes me iudicare etc. iij. q. iij. ver. a precedente. Quid si sedebat in alta turri vel palatio: et partes erant inferius. Dic quod valet sententia: potuit enim tuitionem sibi loci prouidere si forte timebat: argumen. s. de spon. cum locum. de elec. bone. i. ff. de acqui. pos. l. quod meo. §. si venditorem: et arg. C. vbi sena. vel cla. l. iij. and medium. ad hoc. s. eo. li. de offi. delega. c. statuimus: et. j. de here. c. vl. et idem possumus dicere de eo qui super equum sedendo tulit sententiam scilicet quod sententia valeat: licet enim non videatur sedere: videatur tamen quasi sedere. ff. de seruitu. rusticorum prediorum. l. qui sella. de homi. dilectus. et c. significasti. Alij contra. C. de sententia et interlocutoria. prolatam. ij. questione. vi. §. diffinitiua. in principio. talis enim non videtur sedere sed baiulari. C. de offi. eius cui manda. est iurisdi. l. honorati. Et no. quod dicitur de sedendo: intelligunt doctores quod iudex in sede sua sedere debeat et non stare: vnde quid si in culo doleret quod sedere non posset. Item quid si in ipsa sede nec sederet nec staret sed iaceret: satis forte fuit de mente iuris quod sedere intelligatur: si sit in sede sua de plano iudicando quocunque modo ibi moretur: tamen primum tene quia minime sunt mutanda: que interpretationem certam semper habuerunt. ff. de legi. l. minime. Jo. an.
n Momenti. ita quod nec est appellare necesse. s. proximo responso.

Appellans ad papã in iudicio vel extra appellare dꝫ in scriptis ⁊ causaꝫ exprimere ⁊ apostolos petere: si vult ⁊ petit appellatus pñcipales per se vel per procuratores instructos sup principali accedere debent ad papã: in appellationibꝰ a sententia diffinitiua interpositis nil mutatur. demum appellanti et appellato constitutionem non seruantibus imponitur pena. Io. an.

Ordi nobis ẽ lites minuere[a]: ⁊ laboribus releuare subiectos[b]: Sancimus igitur vt siquis in iudicio vel extra[c] super interlocutoria[d] vel grauamie aliquo ad nos[e] duxerit appellandum[f]: causam appellatõnis in scriptis[g] assignare depropere[h] petat apostolos[i] quos ei precipimus exhiberi[k]. In quibus appellationis[l] causaꝫ exprimat: ⁊ cur appellatio non sit admissa: vel si appellationi forsan ⁊ superioris[m] reuerentia sit delatum[n]. Post hoc appellatori ſm locoruꝫ distantiam psonarum ⁊ negocij qualitatem tpe prosecutionis indulto[o]: si voluerit appellatus ⁊ petierit[p] pñcipales persone per se[q] vel per procuratores instructos cum mandato ad agendum: ⁊ cuꝫ rationibus ⁊ munimentis[r] ad causam spectantibus accedant ad sedem apostolicam sic parati vt si nobis visum fuerit expedire finito[s] appellatõis articulo: vel de partium volũtate omisso[t]: pcedatur in negocio pñcipali: quantum de iure poterit et debebit. His que in appellationibus a diffinitiuis sententijs interpositis antiquitas[v] statuit[x] non mutatis. Quod si appellator q̃ premissa[y] sunt non obseruet: reputabitur non appellans: ⁊ ad prioris iudicis redibit examen in expẽsis legitimis condemnandus[z]. Si autem appellatus ɔtempserit[⁊] hoc statutum: in eum tanquaꝫ in cõtumaceꝫ tam in expensis quã in causa quantum a iure pmittitur procedat[ɔ]. Iustũ est equideꝫ: vt in eũ iura insurgant: q ius[ꝝ] ⁊ iudicẽ[a] ⁊ ptem[b] eludit[c]. I Idem in eodẽ.

Ordi nobis. Ista est solẽnis ⁊ quotidiana decre. que diuiditur in quattuor partes vt patet in glo. Scda pars ibi: Sancimus. Tertia ibi: hisq̃. Quarta ibi: Quod si. Sꝫ Io. mo. diuidit in sex de scda faciẽdo tres. Quia ſm eũ dat primo formã appellandi ante diffinitiuã. Secũda ibi: In quibus. informat quid facturus sit iudex a quo est appellatum. Tertia ibi: post hoc. tractat viã huiusmodi procedendi. Demũ de quarta facit duas vt primo puniat appellantem. Scdo appellatum ſm Io. an. Et potest diuidi decre. ĩ quattuor partes In quarum prima ponitur cõstitutionis causa. In secũda cõstitutio. In tertia ipsius declaratio. In quarta non seruantiũ pena.

a Minuere. sic. ff. si cer. pet. quidam estimauerunt. in fi. de rescrip. nõnulli. de do. ⁊ cõ. finem: cum suis concor.

b Subiectos. s. in proe. huius li. ⁊ de offi. lega. c. ij. ⁊ ꝺ of. or. vt litigantes.

c Uel extra. hoc dꝫ ĩtelligi qñ extra iudiciũ appellatur tñ a iudice: quod patet per id quod de apostolis sequitur ſm Inno. ad hoc. ĩ. ver. his que in appellationibus. ibi. n. excipit: ſꝫ alias nõ esset vera exceptio si nõ ĩdu. deretur sub precedentibus. ff. ꝺ penu le. l. nã ꝙ. §. fi. ⁊ ſm hoc ꝙ. ĩ. dicit interlocutoria ad actũ iudicialẽ referas: ꝙ dicit grauamine: ad actũ extraiudicialeꝫ referas: tamen per iudices illatum. Sed alij ꝫdicentes cũ appellatur extra iudiciuꝫ etiã si nõ a iudice seruari debere: ar. ĩ. e. cõcertationis. ad id quod dr̃ de apostolis: respondet id locum hr̃e qñ in iudicio appellatur: ad id quod dicitur ꝺ ver. his que. rñdetur ꝙ illa nõ est exceptio immo determinatio vel ptestatio q̃dam: ⁊ hoc est tutius: ⁊ tenet hoc Ber. s. de elec. ɔsiderauimus in. i. glo.

d Interlocutoria. no. ius nouum appellantem ab interlocutoria debere ĩ scriptis appellare. ⁊ equiparat appellationi interposite a diffinitiua ex interuallo vsqꝫ ad. x. dies. tũc enim est appellãdum in scriptis: sed si incontinenti appelletur sufficit viua voce appellari. ff. de ap. l. i. ⁊. ij. q. vi. ad fi. sed ab interlocutoria in continenti ⁊ ex interuallo appellãduꝫ est in scriptis: vt hic. Et dicit Gof. ⁊ Hostien. post eũ: ꝙ aliud etiã ius nouũ h̃ inducit ꝙ qui appellat: causam cur appellat dꝫ exprimere in appellatione: sed per vetera iura sufficiebat dicere appello ab iniqua interlocutoria: sicut in diffinitiuis: ⁊ iduxerũt ad hoc. s. de elec. cũ dilecti de testi. significauerũt. ver. mandamus. s. eo. dilecto: ⁊. c. ex parte. Sꝫ Ber. ꝫ dicens hoc nouũ nõ esse: dicens ꝙ in illis decre. bene exprimebat cã appellãdi: ⁊ cũ Ber. credo. per decre. s. e. vt debitus. Itẽ dicit Gof. ꝙ olim extra iudiciuꝫ nõ cõpellebatur qs cãm exprimere: vnde ⁊ quo ad hoc istud ius nouuꝫ dicit. Sꝫ Ber. ꝫ: dicens ꝙ ſm antiqua iura bene tenebat: qui extra iudicium appellabat cãm exprimere: ⁊ de hoc no. s. e. cum cãm. in glo. vlt: ⁊. c. sequen. in vnica glo. Istud ĝ solum dicit Ber. h̃ quo ad hoc ius nouum induci ꝙ in scriptis appellet in iudicio ⁊ extra. Causa autem ideo exprimitur vt videat iudex cui porrigit appellatio: an iusta fuerit: vt sic appellãtem admittat vel repellat: vnde semp papa in ɔmittendo appellationes a grauamine interpositas scribit: si est ita.

e Ad nos. maxime ſm quosdã: ſm Hosti. ⁊ in his q̃ de nouo inducit hec ɔstitutio locum nõ hꝫ: nisi in appellationibus interpositis ad papã: cum hoc h̃ exprimatur cũ sit penalis ⁊ sic restringenda: ⁊ quod solum de appellationibus interpositis ad papam intelligatur satis pbatur per decre. de fo. ɔpe. romana. i. rñ. vbi habes ꝙ archiepiscopus de cõsensu partium non potest de causa cognoscere appellationis articulo pretermisso: ergo necesse est dicere ꝙ decre. ista loquat in papa. Sed ſm primã opinionem posset dici idem in quolibet alio iudice ordinario qui per simplicem querelam cognoscere possit vt legatus: vt. c. i. ꝺ offi. leg. sed archiepiscopus per querelam cognoscere non potest: ⁊ ideo primo est sibi videndum: an appellatio deuoluat.

f Appellandum. verbo. q: adhuc hodie ſm Host. poterit facto appellare: vt. s. eo. meminimus: ⁊. c. suggestum: ⁊. c. hec sicut. de hoc. s. de ap. vt debitus.

g In scriptis. istud spãle in appellatione ad papã interposita. Alij ꝫ: ⁊ fac p eis. s. de pba. qñ cõtra. ad quod dicit Hosti. ꝙ lꝫ non fuerit ĩ scriptis redactũ: poterit fides fieri. Sed nũqd q̃libꝫ scriptura sufficiet: dicit Inno. ꝙ sic: satis eniꝫ est ꝙ forma qua appellatum est in scriptis probari possit. Expeditius tamen est ⁊ melius ꝙ scriptura sit publica vel autenticum sigillum. s. de fi. instru. c. ij. et facit. s. eo. li. de elec. vt circa.

h Deproperet. i. festinet vel valde properet: prepositio de hic auget: sic. C. de iudi. properandum.

i Petat apostolos. instanter ⁊ infra. xxx. dies. ĩ. eo. ab eo. vt in clemen. quamuis. eo. ti. ⁊ nõ intelligas de apostolis petro ⁊ paulo: sed de litteris dimissorijs. ff. de li. dimis. l. vna. ff. de verborum signi. l. dimissorie.

k Exhiberi. ꝙ si nõ exhibeant ⁊ postea iudex in causa pcedat: nisi appellationi renunciatũ eẽt inualidus est pcessus. ĩ. e. vt super. quod est veruꝫ si debitis loco modo ⁊ tpe requisitus: eos expresse denegat. vel infra debitum tps negligenter vel maliciose tradere preter mittit. ĩ. e. ab eo. i. rñso. Et no. ꝙ iudex tradẽdo apostolos videt appellationi deferre. s. e. ti. dilectis. ad fi. qꝺ verum est qñ tradit dimissorios vel reuerentiales secus si refutatorios: vt sequitur: sic nec termini delatio hꝫ vi dilationis: vt dicã. ĩ. e. ti. cum appellationibus

l Appellationis admittẽde: vel nõ: ⁊ tũc sequentie veniunt expositiue ad cãm ob quaꝫ appellatum fuit.

m Superioris. nõ dixit pape: ⁊ sic not. p his que. s. dixi.

n Delatũ. solet fieri ĩ dubio cũ dubitat de viitate appellatõis als caueat penã. s. ti. pri. c. i.

o Indulto. a iudice a quo est appellatũ ꝺ quo dic vt. s. e. ti. cum sit romana.

p Petierit. q: nõ sufficit ꝙ hoc gerat ĩ mẽte nisi hoc exprimat ore. ff. de ver. ob. l. qcqd astringende. Et no. ꝙ ſꝫ iura vetera aut recipiebat appellatio a iudice vel a parte aut non: nec statuebatur terminus. In secundo casu sufficit mittere procuratorẽ ad impetrandũ ⁊ ꝫdicendum. In primo dꝫ mittere procuratorem ad psequendã cãm appellatõis: sed ꝺ pñcipali nil dicebatur per antiqua iura: hodie autem si hoc petit appellatꝰ tenetur mittere non solum ad prosequendã cãm appellationis sed etiã pñcipalẽ vt hic vides: si huius cõstõnis penas euitare voluerit: ⁊ sic addit solum ista cõstitutio ⁊ non derogat. Sed ꝫ. s. eo. qua fronte. vbi hoc videt esse in optione appellantis. Solu. quidã exponunt ibi si maluerit aduersarius scilicet appellatus. Alij dicunt illud correctum per istud. Alij dicunt illa dat optionem appellanti ad quem appellare velit: nõ an velit pñcipalem cãm ad iudicem appellationis deferri: vel dic ꝙ ibi datur optio an velit coram eo ad quem appellauit litigare: vel delegatum impetrare ⁊ hoc cum appellatus non ꝫdixit: vt hic.

q Per se. non dat optio vt psonam trahere possit: sed cãm vnde istud vel quod sequitur: non refert ad ptãtem appellati: sed appellãtis. Io. an.

r Munimentis. i. pũilegijs ⁊ instrumentis ⁊ oĩbus his per que potest causa muniri. s. de do. ⁊ contu. c. fi. de elec. cupientes. s. e. li.

s Finito. per approbationem vel cassationem appellationis: quod est officium iudicis ap. ij. q. vi. ad fi. Io. an.

t Omisso. quod nõ posset archieps. s. de fo. cõpe. romana. i. rñ.

v Antiquitas. reuerenda. s. de transla. quanto.

x Statuit. s. ꝙ appellãs in eis appellationis cãꝫ nõ teneat exprimere sed sufficiat dicere appello ab illa iniq̃ sñia: ⁊ iudex debet appellationi deferre: ⁊ põt statuere terminũ appellãti ad appellationẽ psequẽdã. e. ti. cũ sit.

y Premissa sunt. i. si cãm appellationis non expressit in scriptis: ⁊ apostolos non petijt: ⁊ instructus non venit: vt hic dicitur.

z Condẽnãdus. non dixit condẽnatus. Unñ dixit Hosti. ꝙ iudex pñcipalis cause habet condẽnationem facere. Sed dic ꝙ etiã iudex appellationis ipam potest facere. ĩ. eo. cum appellationibus. i. rñso. in fi.

⁊ Contempserit. quare hoc dicit: cum in voluntate appellãtis resideat ire vel nõ ire. Hoc intelligit ſm Ber. cũ appellatus hoc approbauit. s. cũ volebat corã supiore cãm pseq. Si igit postea nõ fuauerit hoc statutũ. i. si non veniat instructꝰ vt dꝫ ꝫ ipm tanq̃ ꝫ contumacem pceditur tã in expensis q̃ in cã. Et equaliter pcedetur ꝫ contumacẽ reum vel actoreꝫ lit. conte. vel non cõte. vel quasi ɔte. plene no. s. de do. ⁊ contu. put.

ɔ Procedatur. per illum ad queꝫ ẽ appellatũ. s. e. sepe: ⁊. c. p tuas nec est mirandum si tales taliter puniuntur: iustum est ⁊c.

ꝝ Ius. s. eo. in principio.

a Iudicem. qui appellationem recipit: ⁊ terminum assignauit.

b Partem. que venit instructa coram papa.

c Eludit. quod reprobatur. s. de ali. mu. iudi. ca. fa. c. i. de postu. prela. bone. ij. §. nec nocebat. ff. de iudi. pretor.

Legitima. Duo facit. Primo ponit factū sepe ꝛtingens. Secundo ibi: Et olentes, puidet. Premitte qd habes in.c.suspitionis pmo rñ.s.de offi.dele.s.q vbi iudex recusatur eliguntur arbitri qui de causa suspitionis cognoscunt. Jo. Emanauit ad supplctionem decretalis.s.d offi.delega.suspitionis. Jo.an.

a Legitima. de veritate cause ñ dubitat: quin habeat arbiter cognoscere. Sed quis cognoscet an cā sit legitima: dic q idem arbiter: ut no.s.e. cū speciali.in.iij.glo.

b Judicē. vel ordinarium: uel delegatus a papa.s.e.cū spali.d offi.d le.suspitionis. Si autē ēt delegat episcopi uel ei officialis: ul eēnt plures delegati cū clausula q si nō omnes: ꝛ vnus ex his recusēt tunc ñ itur ad arbitros: quod dic ut no.s.eo.li.de of.dele.si ꝛtra vnū ꝛ coram ipo iudice q recusat dandus ē libell recusatorius.s.e. secūdo requiris.C.de iudi.apertissimi.

c Formam.iuris.s.e. cū spāli.ꝛ nō dñt esse laici tales arbitri: qr cuz hēant testes ꝛpellere ꝛ alia facere q ptinēt ad hūc articulum: talis spūalis iurisdictio non caderet ī eos ſz Ber.ad hoc.xcvi.di. bene quidez.de iudi.decernim. Item non dñt esse suspecti: alias pñt sicut iudices recusari. Jtez nec debent esse multū remoti.s.e.secundo requiris: ꝛ.c.cū spāli. Item d bent esse in locis cōpetentib vbi possit haberi copia peritor.s.e.li.de rescrip.statutum.

d Cognoscāt.ꝛ pronūcient.ff.de iudi. de qua re s.de cau. pos. cū super.ꝛ.j.patet. Jo.an.

e Proferat. q d pt.s. de offi. dele.suspitionis.

f Odiū.caueant tales arbitri iuris a pena.s.ti.prori.c.i.licet arbitri compromissarij illā timere non habeant: ut ibi diri.

g Vilipendunt.ꝛ ex eo magis ligant.s.de sen.ex.per tuas.

h Ipsa.s.recusationis.

i Morbo.s.e.li.de excep.pta.

k Per iudicē. ipsum recusatū ordinariū uel delegatū.s.s.de offi. dele. suspitionis. Sol. ista corrigit illā fm ber.ꝛ sic.o.reuolauit ad.a.i.hoc extremum ius ad illud qd olim erat ante decre.suspitionis. Sed dic q decre. ista nō corrigit illā: illa.n. decre.loquit in termino partibus assignando ad pbādū.i.parti que suspitionē vult pbare: quem non q recusat: ſz arbitri assignare debent: ut ibi. Jtem loquit in termino assignato arbitris ad cām finiendam: quē nō arbiter sed iudex recusatus debet statuere.

l Competens. q si minus competentem terminū assignaret: locus esset appellationi.s.de dila.c.i. Jo.an.

m Alioqn.s.si elapso termino nōdū sit p ipsos negociū terminatum.

n Omittat. vī q cōstō ista sit iniqua: sic pbo. Pone q iudex in veritate sit suspectus suspitione que pponit ꝛ ipsum: arbitri fauore partiuz ul partis nō finiūt negociū in termino: iudex pcedit in pncipali: ꝛ sic inutiliter proponit recusatio. Quomodo q̄ fiet cum b cōpellat coram iudice suspecto reus litigare? Dicūt qdam q pars petet a iudice vt fm acta coram arbitris negocium finiat: ad hoc.s.de testi.pñtata.ꝛ si male pronūciauerit appellet: vel dic q si arbitri nolunt pnunciare: uel male pronunciant: appellandum est ad papā.s.e.li.de offi.dele.ab arbitris. Jo.an.

Romana. Hec est famosa ꝛ notabilis decre.cuius.xi. sunt partes sicut ꝛ sunt.xi. ei dicta. Primum q de officiali epi nō ad epm: ſz ad archiepm appellat. Scōm q de subdito epi ad tpsum nō ad archiepz appellat: nisi aliud esset de cōsuetudine. Tertiū q archiepus causaz appellationis ad epm interposite nō dz cōmittere: uel ptes citare: nisi in appellationibus pbabilis cā sit expressa. Quartum q si neget per ap. negociū devolutū: nō inhibeat archiepus iudicē principalis cause procedere: nisi prius d devolutione ꝛstiterit. Quintum q si dicit ex ista cā appellatū: inhiberi non pōt nisi prius recepta ap. ut pbabili incipiat cognoscere de cause veritate. Sextum q ſz dicat appellatū a diffinitiua in casu pbibito a iure: ex quo de hoc cognoscere cepit pōt inhibere ne sntia executioni mādet. Septimū q archiepus in tertiam psonam post inhibitionem suā in causa p ap. ōlata ad ipsuz aliquid innouantez iurisditionem exercere non pōt. Octauū q archiepus apellantē in alijs causis a iurisditione epi nō pōt exercere. Nono dicit q ab epis in quibus causis iurisditionē tpalem habent: de iure dz ad archiepm appellari: nisi spāle ius aliud inducat. Decimo q cēsurā ecclesiasticā in appellantē plata per epm archiepus reuocare nō pōt nisi partibus vocatis ꝛ de cā legitime cognito. Undecimo ꝛ ultimo dt q ex quo archiepus pronunciauerit male appellatum añ sntiam: statim debet cām ad suffraganeum remittere.

o Generalī. no.p hāc lām q officialis ē ordinarius nō delegatus: ꝛ sic est reprobata opinio Hos. q no.in sūma de offi. vi.§. Jtē dubitari. q officialis epi delegatus est nō ordinarius ꝛ ob hoc dicebat de ipso ad epz esse appellādū ꝛ hoc idē videbatur tenere ber.s.ne pla. vi. su. .c.ij.in glo.ij. vbi dicit q eps nō pōt de iure ordinario dar sed solū pnceps vel ler. Sz dici posset q p hoc nō negat officiale esse ordinariū: qr dici possz q hz a lege. Añ ipse Ber.h ꝛ in no.ꝛ hosti.ꝛ oēs no.officialem ordinariū ē. q ex hoc dcō necessario cōcludit h ꝛ pbatur hoc: ut diri.s.de of.vi.lz ad hoc.s. de offi.vica.sua.ī auē.de iudi. circa principium.col.vi.ꝛē.

p Idem. nō tñ p ola ut.s. de offi.dele.si cōtra vnum.§.vlt.

q Suffraganeos. etiā si consuetudo esset q appellari posset ad eos: vt.s.de consue.c.ij.eo. li.ꝛ vide quod ibi diri.

r Ad seipsos. quod esse non pōt: appellatio enī ē de minori ad maiorē ꝛē. Si aūt appellet ab officiali ad episcopū: non appellatur de minori ad maiorē: immo de eodem appellatur ad eundem: ꝛ sic non potest dici appellatio.

s De iure. quasi diceret de cōsuetudine posset secus īduci: ad hoc.j.c. prori.ꝛ hoc tenent moderni: qd est falsum: ut.s.e.de consue.c.ij.vbi de hoc.

t Curiam. nisi appellare vellet ad papam: ad quem omisso medio appellatur .ij.q.vi.ad romanam: ꝛ.c.gsqs.ꝛ idem in legato.de offi.deleg.c.i.vbi de hoc ꝛ.ij.q.vi.c.iij.secus fm.l.ff.de ap.l.imperatores.

u Prelatis. q iurisditionē habent: quod dic vt.s.de offi.or.cū ab ecclesiarū.

x Curiam. remeñ. d qua supra diri.

y Cōsuetudine. que dat iurisditionē.s.de fo.cōpe.cum contingat.s.e.li.c.ti. romana.de offi.or.romana.ꝛ in hoc casu possumus intelligere.s.de preben.referente. de no.ope.nun.significantibus.idem si de priuilegio cum ista sint paria.ix.q.iij.conquestus.s.de offi.ordi.duo simul in.§.debet.

z Qui pro tempore. quasi diceret istud nō est ius spāle ꝛ personale quod extinguatur cum persona: immo ppetuum est.s.de transac.decetero.ꝛ in alijs archiepiscopis etiam seruandum est.s.de offi.ordi.romana ad fi.

a Diffinitiuam. quia in appellationibus a diffinitiua non est necesse causam exprimere: ut diri.s.e.eo.di.ꝛ sic ibi non habet locum quod sequitur.

b Citent.ꝛ si citanerit ipune nō paretur.ff.de iurisdi.om.iu.l.vlti.ꝛ hoc ītelligas vbicūqz qs citat ab alieno: ꝛ constat q citatus non est de iurisditione citātis: non tenetur cōparere: nisi causa talis in citatorio exprimatur: per quam appareat illum iurisditionē habere si vera sit illa causa.ff.qui satisda.cog.l. si vo .ff.de fer.l.i.in dubio melius est cōparere.xxiij.q.i.qd culpat.ff.de iudi.si quis ex aliena.ꝛ adde qd no.iij.q.ii.si episcopus.de accusa.venicus.

c Expssa. dupliciter pōt ītelligi.s.q archiepus nisi videat ī appellatōe expssaz pbabilē cām nec citabit nec cōmittet: uel dic expssa ī citatorio uel omissione: qr ī cōmissione uel citatione expmet pbabilē cām: ob quā sit appellatū. Sz s.s.e.ti. duob. vbi archiepus cām in citatione nō expressit: ꝛ tñ tenuit citatio: sed illud per

Judex qui recusat: statuit ꝛpetens tps arbitris ad finiendaz causaz: quo elapso si finita non fuerit. in principali procedit. Jo.an.

Legitima suspitionis cā contra iudicem assignata: ꝛ arbitris a ptib ſz formaz iuris electis q d ipa cognoscant sepe cōtigit q ipis ī idez conuenire nolētib: nec tertiū aduocātib: cū quo ābo uel alter eoz procedat ad decisionem ipsius negocij ut tenentur: iudex ferat excōmunicatiōis sententiam contra ipsos: quam ipsi tuz ppter odium: tuz ppter fauorez partiū diutius vilipēdūt: quare causa ipsa plus debito prorogata: nō proceditur ad cognitionez negocij pncipalis. Volētes igitur morbo huiusmodi necessariā adhibeī medelam: statuim. vt ipsis arbitris per iudicem competens termin prefigat: infra quem in idem conueniant: vel tertium cōcorditer adnocent: cuz quo ambo uel alter eoruz eiusdem suspitionis negociuz terminare procurēt. Alioquin iudex ex tunc in principali negocio pcedere nō omittat. Dem.

Hec decre.d duob tractat. i. d appellatione ad archiepz interponēda: ꝛ de ipsius ptāte circa eam interiecta ꝛ circa primū ōcidit tres casus quib dubitabatur an posset vel deberet ad archiepm appellari ꝛ hoc i.i.ꝛ.ij. Rñ.ꝛ in.§. dz. Circa secundum facit quinqz: primuz decidit qñ citare possit vel delegare ibi: cuz aūt. Scōo ibi. si uero. qñ possit inhibere distinguens circa b tres casus. Tertio ibi: in alium: de ipsius ptāte in aliam psonā. Quarto ibi snias de ptāte reuocandi censurā. Quinto de necessitate remittendi male appellantem.h.d. Jo.

Romana ecclesia: ꝛ infra. Cū suffraganeorum remeñ.ecclesie suorumqz officialiuz q generaliter de causis ad ipsorum forum pertinentibus eoruz vices supplendo cognoscunt: vnum ꝛ idem ꝛsistoriuz siue auditorium sit censenduz ab ipsis officialibus non ad dictos suffraganeos: nec ab eisdez ad seipsos interponi appellatio videat sed de iure ad remeñ.est curiaz appellandum. Ab archidiaconis vero alijsqz inferioribus prelatis suffraganeis subiectis eisdez: ꝛ eorū officialibus ad suffraganeos ipsos debet ꝛ non ad eandem curiā omissis dictis suffraganeis appellari: nisi aliud remeñ.ecclesie d consuetudine competat in hac parte. Cum aūt ad prefatā curiam ab eorundem suffraganeoruz uel suorum officialium audiētia fuerit appellatum remeñ.archiepiscopus q pro tempore fuerit: vel officialis ipsius nullatenus in appellationis causa interposite ante diffinitiuam sententiam citent partes: nec etiā alijs illam committant appellationis eiusdē cā pbabili seu legitia nō expssa. Si vo vocatis partib vl nullaten aut ñ ifra. x. dies post

istud supplendum est: uel citare non debet ut hic: si citauerit expressione non facta tenet: vt ibi: qz multa fieri ꝛc. fin hosti.

a ¶ Interlocutoriam. ergo interlocutoria transit in rem iudicatam: nisi ab ipsa infra. r. dies fuerit appellatum. s. de elec. cuz dilecti in fine quod veruz est quo ad partem: sed non quo ad iudicem: quod dic ut. s. eodem titulo cum cessante: ꝛ. j. e. c. vltimo.

b ¶ Simile. ut si dicat appellationi renunciatum tacite uel expresse. s. de offi. delega. gratuz. vel dicatur ex probabili causa fi appellatum. j. pri. rñ. vel dicatur non appellatum in scriptis eo casu quo obuit in scriptis appellari. s. e. c. i. ante ergo ḡ debis constiterit priorum iudicuz non impediet officium. Joan. and.

c ¶ Totaliter. i. talem fuisse appellationez: que deuoluat negocium: licet forte cā sit falsa.

d ¶ Illa. s. quando appellatum est ante sententiam.

e ¶ Sententie. s. quando est appellatum a diffinitiua.

f ¶ Presumant. primo. n. debz de iurisdictione ꝓstare: ꝛ cognito an sit iudex: exercitium iurisdictionis precedere. s. ō rescri. super litteris ad fi. Inno.

g ¶ Minus legitima. cum causa non est in iure expssa. ff. delega. nō possunt. s. e. pastoralis. in prin. ꝛ hoc arbitrabitur primo iudex an legitima causa sit ꝛ si male arbitraretur appellari poterit. ff. qui satisda. cog. l. arbitrio. ꝛ. l. se. si autē causam in iure expressam negaret esse legitimam non audietur. ff. de proba. ab ea parte.

h ¶ Prohibere. partibus vl iudici a quo fuit appellatum vel forte tertio ōputato forte ad executionē sententiarū.

i ¶ Vera. licet. n. quo ad cōmissionem faciendam sufficiat q̄ probabilis sit causa: ut. s. §. cuz autem. probari tamen habet veritas cause ap. nisi se offerens probaturum coraz iudice a quo appellauit nō fuerit admissus: vt. s. e. interposita. ꝛ dic ut ibi.

k ¶ Prohibitis. mīsto ergo fortius hoc in non prohibitis locū habebit: ar. a minori. s. ō elec. cum in cunctis.

l ¶ Notorio. in quo admittatur ap. s. eo. cum sit romana: ꝛ. c. peruenit: ꝛ. c. consuluit. ꝛ dic notorio per euidentiam rei: ut differatur ab eo notorio iuris per confessionem ꝛ de quo sequitur.

m ¶ Vel de quo. no. alternatiuam. nam vt q̄ tria concurrere debeant ad hoc ut in crimine debeat appellari. s. q̄ sit ꝓfessus testibus ꝓuictus ꝛ argumētis superatus. ij. q. vi. §. sunt quoꝝ. ver. nullus. C. quoꝝ ap. no. re. l. ij. ꝛ dicit dñs azo. q̄ nisi omnia ista tria ꝓcurrant: reseruatur ꝓdemnato bñficium appellādi. Alij dicunt ꝛ forte bene: q̄ cōfessus in iure nō auditur appellans: si tamen ita sit confessus q̄ standum sit ꝓfessioni nō tormētoꝝ formidine territus. ꝛ hoc tam in ciuili q̄ in criminali nisi vellet allegare se sic errore facti ꝓfessum. In quo casu posset appellare: vt suum corrigeret errorem. ff. ad turpil. l. i. §. vl. ꝛ hec opinio p hāc litteram satis probatur que disiunctiue loquitur: nec posset negari crimen pencō fessionem fore notorium. s. de coha. cle. vestra. ꝛ in notorio non admittitur appellatio: ut in prori. glo. ꝛ no. Jo. ꝛ archi. ij. q. vi. qcūq̄z: ꝛ. ij. q. i. in primis.

n ¶ In iure. alias non preiudicaret cōfessis super crimine. s. de cōfes. c. vlti. saluo eo qō habes de excess. prela. q̄ sit graue.

o ¶ Consimilibus. puta si appelletur ne testm aperiatur: vel ne scriptus heres in possessionem mittatur. ff. de ap. recipiendis vel nō. l. pe. ꝛ vlti. s. e. cōstitut. ij. vel per contumacem in nō veniendo: vt. xxiiij. q. iii. de illicita.

p ¶ Mandetur. ergo notorius criminosus ꝛ cōfessus in iure auditur appellans cōtra iura superius signata. Potest dici q̄ notorius criminosus appellare pōt: sed iudex nō tenetur appellationi deferre: vt in ꝓtijs. ad idem. s. de ap. pastoralis. nisi expumeret cām rōnabilem: puta se timore tormētoꝝ confessuz: vt supius dixi: vel p erroez. ff. de cōfes. l. vl. ꝛ pe. alias ergo anteq̄ superior de appellatiōe cognoscat ꝛ inhibeat. pōt iudex sniam exequi: postea non. j. e. non solum.

q ¶ Alium. ab appellante appellato ꝛ iudice: iste enim alias non transtulit ad archiepm cām suam. ꝛ ideo simpliciter pōt aduersarium coram suo iudice conuenire. ꝛ non coram archiepiscopo cum nullam habeat potestatem in ipsum: ō offi. ordi. pastoralis. s. eo. romana. in prin. ad hoc. s. eo. cuz teneamur. tales ergo citare non potest: quod verum est nisi iurisdictionem suam impedirent. j. de penis romana.

r ¶ Hmōdi. cū casus iste non sit expssus ī iure. s. de offi. or. pastoralis.

interlocutoriam[a] vel diffinitiuam sententiam appellatuz fuisse seu aliquid aliud simile[b]: sicqz nō esse per appellationem ad eūdē archiepm vel eius officialem deuolutū negociū pponatur: iudez nisi pri[o] ipsis cōstiterit causam ipsam ad eos totaliter[c] fuisse delatam: phibere ne in illa[d] vel ne ad executionē pceda tur snie[e] nō presumāt[f]. ¶ Quod si obijciat ex iniusta cā seu minus[g] legitima ante sententiā appellationē interposita extitisse: ꝛ ex eo nō esse appellationē huiusmodi admittēdam: nequeunt pdicti archiepi vl eius officialis prohibere[h]: ne pcedatur ī causa: nisi pri[o] appellatiōe recepta velut emissa ex causa phabili cognoscere incipiāt de cā huiusmodi an sit vera[i]. ¶ Si autē post sniam in casibus a iure prohibitis[k] vtpote a snia super manifesto ꝛ notorio[l] crimine vel de quo[m] qs in iure[n] confessus extitit, pmulgata: vel cōsimilib[o] appellatū fuisse dicatur possunt: ne snia executōi mādet[p]: postquā cognoscere cepint: vtruz sit recipiēda vel nō appellatio ab eo interposita: inhibere. ¶ In alium[q] quoqz q circa rē de qua iter appellātē ꝛ appellatū cōtrouersia vtitur: aliqd post eoruz ihibitionem attentant: nō valet occasiōe huiusmodi[r] iurisditionē aliquā vendicare. ¶ Cum vero is qui ad remensem curiam sup aliqua[a] cā vocē appellationis emittit: nihilominus ī causis alijs ordinarij sui iurisditioni subijciat: Remeñ. archiepi vel officialis ipsius nequaquaz iurisdictionez ipsam in alijs impediant ut ab eiusdē ordinarij ptāte totaliter eximāt taliter appellātē. ¶ Debz autē ad eos[t] ab epis pfate puincie super causis in qbus tpalem[v] iurisditionem exercent nisi forte de consuetudie[x] aut pūilegio siue iur alio[k] spāli sit appellandū ad aliū appellari. ¶ Snias quoqz interdicti vl suspensionis seu excōmunicatiōis[3] in appellantem ab eo a quo appellatū, pponitur, pmulgatas: nullatenus nisi vocatis[x] partib[o] de appellatione legitime cognito reuocēt[o] aut denūcient esse nullas. ¶ Cum aūt ad remeñ. archiepm ab audiētia suffraganei sui super aliqua causa fuerit ante sniam[y] appellatum: Idem archiepi postq̄z de appellatiōe cognito[a] ꝓstiterit eā min[o] rōnabilem[b] extitisse: causam ad eūdē suffraganeum remittere[c] non postponat. Idem.

¶ Si iudex requisit[o] fi tradit apostolos ꝛ postea pcedit in causa nō valet processus: nisi renunciatum fuisset appellationi. Jo. an.

Vt super appellatione ac eius causa[b] instructio facilior[c] valeat in processu haberi: districte pcipimus: q̄ ille[d] a quo appellat apostolos appellanti iuxta tenorem cōstitutionis nostre super hoc edite[e] tribuat requisitus[f]. ¶ Si vero nō exhibuerit: ex tunc[g] si forte ī causa, pcedat: nisi appellationi renūciatū[h] fuerit: eius inualid[o] ꝛ irritus[i] sit pcessus.

s ¶ Aliqua cā. ī qua tñ exēptus est appellās a iurisditione sui iudicis: archiepi ergo in alijs causis in quibus remanet ī iurisditiōe ordinarij nullam habet ptātem: ut ō dicit: ad hoc. s. e. propositum ubi de hoc: licet enim ipse subditus appellans fortassis posset illuz recusare ut suspectū: ut. s. e. ad ō si in vna. archiepi tñ de hoc se intromittere non bz ut ō.

t ¶ Eos. s. archiepos.

u ¶ Temporalem. quaz in criminibus per alios exercent: quod dic ut. j. e. li. ne cleri. vl mo. c. vltimo. ꝛ hoc quod ō dicit probabam[o] olim per decre. s. de delic. pu. c. ij. vbi de hoc. s. ō maio. ꝛ obe. solite. ꝛ ibi etiam ō hoc: ꝛ vide qō no. hosti. in sum. e. n. §. de quo ad quem. ꝛ ver. sed pone. ꝛ uer. se.

x ¶ Consuetudine. pscripta alias non valeret. s de consue. c. vlti.

y ¶ Alio. puta in causa feudi. s. de fo. compe. extrāsmissa: ꝛ. c. verum vema. ꝛ obe. solite.

z ¶ Excōicationis. ī hoc sūt ista paria ad hoc. j. ō sen. ex. is cui. in fi.

a ¶ Vocatis. partibus. s. e. c. §. si vo. nā merita cārum ꝛc. C. si per vim vel alio modo. l. vlti. et concor. ad hoc. s. ō offi. ordi. cum ab ecclesiar.

b ¶ Reuocent. uel absoluant: ꝛ intelligo hoc verū vbi periculū non est ī mora. quia tūc bene possent absoluere ꝛ si non possent nullas nunciare uel reuocare ad hoc. s. e. qua fronte. §. i. de sen. ex. sacro. ibi absqz periculo ꝛc.

c ¶ Ante sniam. q: aliud si a sententia: q: ibi aggreditur iudex statim cognitionem principalis negocij: quod dic ut no. s. e. ut debitus in glo. penulti. Quis autem habeat exequi sententiam latam per iudicem ap. vide quod no. s. de offi. dele. pastoralis. §. preterea.

d ¶ Cognito. legitime. s. partibus presentibus: uel altera per contumaciā absente. §. e. interposita.

e ¶ Rationabilem. ut quia peccatū fuit in decre. cordi. i. uel in decre. ut ō bitus. uel causa non est reperta vera.

f ¶ Remittere. quid de attentatis: videbis. j. eo. non solum.

¶ Super. Diuide decre. in duas partes. In quarum prima ponit ius antiquum. In secunda penam iudicis non seruantis: ꝛ emanauit suppletorie ad decreta. s. eo. cordi. io. an.

g ¶ Causa. debet enim in apostolis causa appellationis exprimi: ꝛ causa delationis uel repulsionis. s. e. c. i.

h ¶ Facilior. concor. s. eo. libro de elec. cupientes. §. ad hec.

i ¶ Ille. iudex. s. quando extra iudicium appellatur: ꝓsuetum appellans vicere ꝛ apostolos peto: si sit qui ipsos dare possit ꝛ debeat.

k ¶ Edite. s. eo. ti. cordi.

l ¶ Requisitus. cum debita istantia loco ꝛ tempore congruo: alias pena sequens locum non hz. j. e. ti. ab eo. ij. rñ.

m ¶ Ex tunc. i. ex quo negauit expresse uel infra tempus debitum negligenter uel maliciose non tradidit. j. eo. ab eo. in fi.

n ¶ Renunciatum. tacite uel expresse. s. ō offi. dele. gratum. de testib[o] cū venissent. Jo. an.

o ¶ Irritus. posito q̄ alias valeret de iure. puta quia frustratoria esset appellatio: cui deferēdū nō ē. j. e. proximo.

Cum appellationibus. Tria facit. Nã prima pars loquitur õ appellatione cui non defertur. Scõa de appellatione cui deferẽ. Tertia protestatur ibi: saluis. Do.

a Deferendũ. hz eniz iudex iustitiã imitari: de ver. sig. forus. in fi. 7 merito nõ est deferẽduz ap. friuole: nõ enim fuit inuenta vt esset iniquitatis õ fensio: sed inocentie remediuz. s. e. ad nostraz. 7 c. cum. spãli. §. porro. sic 7 iuramentum nõ fuit inuentũ ut eẽt vinculũ inigtatis. s. e. li. de iure iurã. c. i. cum suis cõcor.

Clemens. iiij.

Iudex ap. inique appellantem ante sñiam remittere dz ad iudicez principalẽ: 7 in expensis condẽnare: 7 hoc si principalis iudex nõ detulerat appellatiõi: sed si detulit nõ fiet remissio de necessitate: i appellationib⁹ interpositis a diffinitiua antiqua iura seruentur. Jo. an.

Cum appellationib⁹ friuolis nec iustitia deferat: nec sit a iudice deferendũ[a]: si iudex iferior[b] appellationem minus legitimam nõ admittat[c]: eaz appellatore nihilominus prosequente: superior õ ipsa cognoscens: causam ad priorez iudicẽ iuxta sanctiones canonicas[d] sine difficultate remittat: eadẽ[e] die condemnationem faciens expensaruz. Si uero iudex admittat eandem[f] lz tam appellatio qz ipsius iudicis delatio a superiore valeat refutari[g]: qr tñ iudex ipse quantuz i se fuit[h]: a se iurisditionẽ abdicauit eãdem: appellationi deferens[i] min⁹ iuste: totius cause decisio in superioris est potestate transfusa: nec est illi causa de necessitate vlteri⁹ remittẽda[k]. Saluis his que super appellationibus post sententiaz interpositis sunt statuta[l].

Bonifacius octauus.

Si appellãs infra. xxx. dies istãter non petit apostolos appellatio nẽ renunciat: si iudex modo debito requisit⁹ illos nõ tradit sed postea procedit: non ualet eius processus Joannes an

b Inferior. a quo appellatuz fuit ante sñiaz.

c Admittat. tradere tñ apostolos non est õferre ut dixi. s. e. cordi.

d Canonicas. s. e. vt debitus. 7 c. romana. in fi. hoc verũ nisi iudex deferat ut. j. e. c. ij. in fi.

e Eadez die. ea eniz ꝙ sñiam ꝯcomitantur eadez die ꝙ pncipale expedi ri dñt: sicut fructus 7 expẽse. ff. de re iudi. l. paulus de hoc. xxv. q. ix. §. qr ergo. alias incipit his ita. 7 dicam. j. de regu. iu. cõtra eum.

f Eandem. s. friuolam appellationem.

g Refutari. p hãc litteram dico ꝙ si iudex detulit appellationi frustratorie: 7 supior ad quem appellatum fuit remisit eo nõ ob. ꝙ õtulerat: ꝙ ipẽ cognoscit ex põri iurisditione ordinaria uel dlegata quã habebat 7 nõ ex noua demandatõne. Si enĩ ille refutat dilationez: ergo ille remanet iudex qualis erat: h uã nisi superior hoc expsse ageret. s. ꝙ delegatuz euz ad cãm daret: quod posset cũ ipsius cause sit iudex ut sequitur.

h In se. no. pro his ꝙ no. s. de renũ. qõ in dubijs: 7 c. vl. in glo. ij.

i Deferens. 7 male: 7 talis reatus merito debuit ab ipsa honorez excludere iudicandi. C. vbi sena. uel cla. l. i. de necessitate ergo non fiet ad ipm remissio. ff. so. ma. si ab hostibus. §. i. ff. de pac. l. tres fratres.

k Remittẽda. ad ipsum iudicẽ q detulit. voluñtarie ãt posset ipse iudex superior remittere si vellet: 7 ẽ si. de renũ. c. vl. Et no. p hãc litterã termina tã qõnez qua querit: an termini assignatio quã facit iudex a quo appellatum est: hẽat vim dilationis: vides enim ꝙ si detulit: nõ reassumit iurisditionem si frustratoria fuerit appellatio: sed elapso termio assignato 7 appellatore neglig. nte reassumit iudex iurisditionẽ. s. e. sepe. vel satis possz dici ꝙ decre. ista locũ hz cũ appellãs ꝓsequit: si enim nõ ꝓsequereẽ: tunc nõ obstãte delatione reassumet iudex iurisditionez p iura pdicta 7 per hãc lrãm que dicit. s. appellatore nihilominus 7c. 7 ad hoc facit qõ no. Ber. de ma. zb. s iter. eccle. c. ij. in. iiij. glo. lz ꝓbaẽ id optime p decre. s. e. oblate. i pn: vbi ꝓferre 7 terminũ ad ꝓsequẽdũ assignare ponũẽ vt diuersa. Item vẽ ꝙ asr debeat mittere appellãs qñ delatũ est. 7 asr quum sol⁹ termin⁹ est ꝓfixus qõ dic ut no. s. de renũ. veniẽs in glo. sed non vẽ. Itez si ꝯtiuz diceref iam sequereẽ ꝙ omni appellationi deferreẽ a iure: cũ ab ipso iure ipsi ꝓsequẽti statutus sit termin⁹. ij. q. vi. ei qui. s. e. cũ sit 7 c. ex rõe. sicut ergo ius terminum simpliciter statuendo non detulit: 7 sic õ iudice eadem rõne est dicendum: vide archidi. ij. q. vi. appellatione.

l Statuta. est aũt rõ qre illud in appellationib⁹ a diffinitiua iterpositis qr iuste potuit iudicare iudex. s. sm allegata 7 probata: 7 iuste posset ipsius ꝯtiũ iudex appellationis ꝓnũciare pp nouas ꝓbatiões. C. de tẽp. ap. per hãc. de testi. fraternitatis. s. de fi. istru. cum Jo. 7 ideo deferendo appellationi a diffinitiua interiecte nõ potuit increpare iudex: sed secus in appellatione ante diffinitiuam interposita: qr ibi fit qrela tñ de iniquitate iudicãtis: ad hoc. s. e. interposita. §. vlti. An aũt si iudex ap. ꝓnunciet bene iudicatum 7 male appellatum: ipse idem vel primus iudex habeat exequi sẽtentiam. no. s. de offi. dele. pastoralis. §. preterea. in glo. vlt. Jo. an.

Ab eo. Primo ponit tempus petendoꝝ apostoloꝝ. Secundo declarat. c. ut super. s. eo. Secunda ibi: illud autem. do.

m Xxx. dies. ij. q. vi. post ap. 7 §. ul. i fin. 7 C. de ap. iudicib⁹. olĩ dabanẽ solũ qnqz dies. ij. q. vi. ab eo. 7 currunt isti dies a die sñie: ut i pdi. §. 7 pdi. l. iudicibus. qõ verũ itelligo qñ ẽ appellatũ infra. x. dies: cum enĩ non teneaẽ qs appellare nisi a tpe scie: ad hoc. j. e. concertatiõi. pone ꝙ post. xx. dies appelleẽ tũc ipossibile fuit tpa a die sñie ꝯputari. 7 tẽ puto illos. xx. dies a die sñie computari: ad hoc. C. de tẽpo. ap. l. i.

Ab eo qui appellat infra. xxx. dies[m] instãter[n] apostoli peti õbent: 7 eidem infra dictuz tempus a iudice exhiberi: alias presumitur appellationi sue renunciare appellans si eos infra idem tẽpus peteẽ pretermittat: 7 si vadat[o] aut mittat ad appellationem huiusmodi ꝓsequendam. Illud autem qõ felicis recordationis Innocentius papa. iiij. pdecessor noster statuẽdũ õcruit[p]: vt si is a quo appellaẽ: apostolos appellanti nõ tribuat requisitus: ex tunc si forte in causa procedat nisi appellationi renunciatum fuerit: eius inualidus sit ꝓcessus. tũc demum obtinet: cum iudex super hoc cũ debita instantia loco[q] 7 tpe ꝯgruo requisitus: eos expresse[r] denegat: vel infra pmissum tps maliciose aut negligenter[s] illi tradere pretermittit.

Idem.

Innouata p iudicẽ post diffinitiuã sñiam: a qua appellatũ extitit reuocanẽ statim p iudicez ap. etiaz si ãte appellationẽ fuerit inouata: attẽtata võ post appellationẽ ante diffinitiuã non reuocãtur nisi primo de veritate constiterit: nisi post inhibitionem debito modo factaz attenta fuissent. Jo. an.

Non soluz innouata post appellationem a diffinitiua[t] sententia interiectam debent semp exceptis casibus[v]: in quib⁹ iura post sententiã prohibẽt appellaẽ: ante[x] omnia per appellationis iudicem penitus reuocari: sed etiam ea oia

n Instãter. sic. c. di. pfca. s. õ renun. quidam. Quid si qs dicat apłos peto: 7 iterũ peto: 7 cũ instãtia peto: nũqd diceẽ instanter petiuisse: vẽ ꝙ iterandões ille habeanẽ solũ ꝓ vna petitiõe: sicut cũ qs dicat appello appello vnica est appellatõ. xxxi. q. ij. lotharius. ꝯsuetudo ꝙ est optima legũ iterpres. s. de ꝯsue. cuz dilect⁹. iterpretaẽ talẽ petitionez i stãtez dici ꝙ tz guil. in spe. ti. de ap. §. sequiẽ ad fi. dicens ꝙ hoc nũꝙ vidit opponi: 7 ꝙ satisfacit q instanter in ipso actu appellãdi illos petit: tu dic ꝙ debz illos iteꝝ petere: cũ text⁹ dicat eos instãter 7 sepius petẽdos. ij. q. vi. p⁹ ap. j. dic cũ debita istãtia: 7 ad hoc. j. de sen. ex. ꝯstõem i fi. hodie dic ut in cle. c. ti. ꝙuis. i. rñ. iudex tñ ẽt non petẽti apłos dare dz. C. de ap. qm. ij. q. vi. ab eo. Sz lz tũc nõ det nõ hz locum pena de qua. j. ij. rñ.

o Uadat. sed nonne iter arreptuz habeẽ ꝓ ap. s. e. dilecti filij. i. forte illõ hodie correctuz est p decre. ut debitus. de ap. uel lz hẽaẽ pro appellatione cũ tñ appellatuz ẽ verbo: ñ habeẽ ꝓ apłorũ petitiõe: ut h: 7 fuit hoc statutum ut facilior instructio per apłos hẽaẽ. s. eo. ut sup: sisse est vbi nõ sufficit scrĩ: qr requiritur verbũ. s. de elec. ecclesia vr̃a.

p Decreuit. s. eo. sup. io. an.

q Loco. qr nõ cuz eqtat: uel p viã pgit: 7 ꝙ diẽ tpe. i. infra dictos. xxx. dies vl ñ õ nocte: vel cum est in prandio uẽ in missa.

r Expresse. hoc est aperta vel manifesta rebellio: ad idem. j. de sen. ex. venerabilibus. §. secus.

s Negligenter. hic dolus 7 negligentia equiparãtur: 7 facit ad ea que dixi. s. de elec. si compromissarius. Jo. an.

Non solum. Hec ẽ solẽnis decre. 7 hz materiã vtilez 7 quotidianã. Sũt due partes. Prima loquiẽ de appellatiõe iteriecta. Scõa õ interiecta p⁹ ibi: illa. Et qlibet ps a suo generali dicto vnum casum excipit. In pma ibi: exceptis. In scõa ibi: nisi. Premitte qõ sit remediuz attentati 7 i quo differ at ab interdicto vñ vi: cuius õfiam hẽs p ino. in. c. ex pte. s. õ rescrip. De maio. 7 obe. dilecti p glo. in cle. ij. ut lite pẽ. do. Ortum habuit ista decre. ex his ꝙ no. inno. 7 hosti. s. e. bone. de offi. dele. pastoralis. §. preterea. de excep. dilecti: de elec. dudum. ij. 7 plene per Gar. de elec. cupientes. §. pe. in fi.

t Diffinitiua. distinguit igiẽ hec decre. iter appel. a diffinitiua 7 ab iterlocutoria interpositam: vt etiam predicti doctores dicebant: 7 ratio. j. patebit.

u Casib⁹. vt qr ꝯtumax fuit in nõ veniendo vel insignis latro vel criminosus notorius: ad h. s. e. romana. §. si autẽ. s. eo. proposuisti. xxiij. q. iij. de illicita. 7 idẽ i altijs casib⁹ quos hẽs. ij. q. vi. §. sunt quoꝝ. C. quoꝝ ap. ñ re. l. ij. iij. iiij. v. 7 vi. ff. õ ap. reci. vel ñ. l. pe. 7 vl. s. e. ꝯstitut⁹. ij. i his casib⁹ cẽt iniquũ ꝙ appellatio executõez sñie ipediret: cũ tali appellatõi ñ sit õferẽduz: vt i pdictis iurib⁹. Sed quid dices pars appellata dicit casuz talez esse: i quo appellari non potuit: 7 iõ talis appellationis obtentu reuocationez fieri ñ õbere p moduz attẽtati appellãs ꝯdicit. põe i terminis dicit. n. fuisse õ ꝯtumacẽ: i ñ veniẽdo: appellãs negat qd erit i dubio: fiet ne reuocatio? Dixit i hac qõe gar. fore distiguẽdũ. vtꝝ ps appellata velit icõtinenti ꝓbare illã ꝯtumaciã. dicens hodie ꝯstat 7c. an dilationes lõgiores expectat. In pmo casu nõ fiet reuocatio. In scdo sic: ad h. ff. ad exhi. l. iij. ibidez. õ testi. spo. lrãs. s. e. li. õ excep. pia. s. õ testi. veniens. ij. ff. vt i pos. leg. a. si is a quo cuz si. asrs semp ꝯtumax negaret se ꝯtumacez: 7 idem in similibus.

x Ante oia. 7 sic nõ expectabiẽ euent⁹ litis: vt i pr. casu. Sciaẽ. tñ ꝙ de hoc primo ꝯstare necesse ẽ. s. ꝙ fuerit diffinitũ 7 appellatũ 7 post attẽtatuz. vñ vides qõ supra ponit ꝓ ꝯstãti. s. ꝙ sint inouata. Sz ꝯ vẽ dicere lex. ff. de ap. cuz ex ca. que

dicit φ ex tunc reuocabitur quod factum est post appellationem: cū appellās meliorem sniam meruerit obtinere: ergo nō ante. Jo. ibi nō negaṫ quin etiā ante reuocari possit quod conceditur p alias leges. ff. nil inouari ap. pen. in rubro et nigro: ⁊ sic vacat ibi ar. a ɔtrio sicut ⁊. C. de epi. ⁊ cle. l. conuenticulam.

a ¶ Decēdiū. secus si post: q2 tūc nō teneret appellatio ne ipsius ɔtemptu fieret attētatoꝝ reuocatio. ṡ. e. romana. §. si vero. Sūt āt isti dies vtiles a pncipio ⁊ ī ꝓgressu ⁊ cōtinui: ⁊ fit ipsoꝝ cōputatio d mōmēto ad momētū qđ dic ut plene no. ij. q. vi. anterioꝝ. ⁊c.

b ¶ Innouari. hic repetere debent ante oīa per ap. iudicē penitus reuocari ac si ⁊c.

c ¶ Innouata fuissent. ⁊ est ideo q2 sicut p9 appellationē a diffinitiua nil attentari debet: vt. ṡ. i. rńso: sic nec pēdēte iure qđ competit ɔdēnato ad appellandū. s. vsq3 ad. x. dies. Indultum. n. a iure bńficiū ⁊c. ī. de re. iu. Indultum. xxviij. di. de his. tūc. n. ꝓprie dr iudicatū: qñ infra illud appellari nō pōt. ṡ. de re iudi. φ ad ɔsultationē ⁊ an hoc habeat locū in snīa excōicationis: vide qđ dixi. ī. de sen. ex. venerabilib9. §. porro. ⁊ notabatur qđ h dr. ff. nil ino. ap. pē. l. i. ī pn. in pma gl. ff. de ver. sig. si qua pena circa mediū. Jo. an.

d ¶ Diffinitiuā. s. ab īterlocutoria vel grauamine: hmōi autē3 dicti ē rō quia ī casu isto appellatio d3 interponi expssa cā ꝓbabili nec sufficit cām eē ꝓbabilē nisi sit vera. ṡ. e. īterposita. ī pn. Est igiṫ necesse φ pus ɔstet de veritate. In euētū q litis scietur an attētata veniāt reuocāda necne: ⁊ ē si. ṡ. d frigi. fraternitatis. nec est hoc ius nouū: immo ꝓbaṫ expresse p antiqua iura. nōne eniʒ semper papa ī appellationibus añ snīam interiectis mādat: si ē ita reuocato in irritū ⁊c. ṡ. d rescrip. significāte. ⁊ duob9. e. se. ṡ. de iudi exhibita. ṡ. e. significātib9 cū multis si.

e ¶ Nisi iudex. ponit vnū casuʒ exceptū a ꝓmo generali dicto: aliū casū posses addere qñ. s. iudex ipse detulerat appellationi. ṡ. e. cū appellationibus. Jo. an.

f ¶ Deuolutum. alias inhiberi non posset. ṡ. e. romana. §. si vero. ⁊. §. se.

g ¶ Quicqd. itellige φ p ipm iudicē attētari ñ possit: hoc dico: q2 qdā possent iudices a qbus appellatū ē: sic ē reformare possessionē appellāti cū sibi turbata fuit omittere tñ d3 articulū sup quo appellatū ē. ṡ. e. ti. cū teneatur. Item si appellās nimis ꝓlixū terminū assignauit pōt moderari. ṡ. e. cū sit romana: ⁊. c. ɔsuluit ī si.

b ¶ Causa. propter quam appellatum.

i ¶ Reducēdū. decre. ista loquiṫ ī his q̄ sunt attentata p iudicē: ⁊ hoc apparet ex eo φ dicit inhibeat canonice iudici ⁊c. si aūt aliqd attētareṫ a tertio. i. q ñ fuit ps uel iudex ī cā illa attētata nō reuocanṫ p modū attētati a iudice ad quē fuit appellatū: sed p suū ꝓpriū iudicē cognito de cā suato iuris ordine. ṡ. e. ti. romana §. ī aliū. ff. de rei ven. a quo. nō. n. ꝓiudicat alijs res īter alios acta. ṡ. d re iu. φ uis. qđ ē vex: nisi ille terti9 p attētationē illā iurisditionē iudicis ipediret: de of. dle. c. i. ñ ob. ṡ. e. hōc. vbi vr attētatū a tertio suocari p modū attētati: ibi. n. fuit generaliter appellatū: ne qs sup possessionē ⁊c. ⁊ iō molestās ñ potuit dici terti9. s3 poti9 pars appellata. Alij dicūt φ illud reduciṫ ī pstinū statum p īterdcm̄ vñ vi: nō p modū attētati: ⁊ s3 hoc nō ob. idē ⁊ p eadē iura ītellige si terti9 aliqd attētat lite relatōe uł ɔsultatōe pēdēte: h tñ oīa de tali tertio ītelligas q cū pte uel iudice nihil attētat illicitū: nec ab eis cām cepit hr̄e: als sec9. ṡ. d ɔsti. cū. M. in si. ut li. pē. eccla. ij. Si āt aliqd attēteṫ a pte: aut illđ d natura sua ē irreuocabile: aut reuocabile. Si irreuocabile: puta pēdēte ap. uł lite īter duos sup spōsa: alius eoꝝ cū ea p verba de pn̄ti ɔtrit: ēt post inhibitionem fiet reuocatio: q2 ex futuro euētu patebit an valeat mr̄imoniū uel ñ. s. cū ppetuū ipedimētū pcessit necne s3 bñ fiet ad tps sepatio ⁊ alia pñia uel pena imponiṫ. ṡ. de ma. ɔc. ɔ īter. ex. c. i. ⁊ nl. Si vo reuocabile sit: distinguo an sit licitū uel illicitū. Si illicitū. ut q2 ap. pē. ps spoliat ptē: reuocaṫ p modū attētati: de appel. bone. ff. de edil. edic. ediles §. Itē sciēdū. Et fit talis reuocatio ⁊ restō ex solo iudicis officio: ut li. pē. c. i. ⁊ p totū. Teneṫ tñ duo ꝓbare φ īnouatū fuerit: ⁊ φ li. pē. uel ap. ut li. pē. p totum Si vo aliqd attēteṫ qđ als eēt licitū: ut si qs facit q̄ de iure cōi sibi cōpetunt: ut puta ap. pen. collegiuʒ eligit: uł his sīa: ⁊ si extrāiudicialis fuit appellatio: talia attētata ñ reuocanṫ p modū attētati: s3 pēdēt ex euētu futuro. ṡ. de elec. cū inter. ⁊. c. cōsideram9. C. d rei vē. si fundū. Si āt ī iudicio fuerat īterposita: h fuerunt opiniones no. de in inte. resti. c. ij. d iurepa. ex lrīs. Dic tñ s3 gar. φ si li. uł ap. pē. qs vtiṫ possessiōe eo mō quo añ nil īnouās illicitū vł dolosuʒ ī pīudiciū ptis nō h3 locuʒ reuocatio p moduʒ attētati: cuʒ nil īnouari videaṫ. viij. q. iiij. nōne. īmo circa ipm fieret īnouatio: qđ ꝓhibituʒ ē: ut ī pdictis iurib9. Si āt dicit aduersarius aliqd īmutatuʒ illicite: pbet hoc. ṡ. e. hōc. d iurepa. ex lrīs. als pendent ex futuro euētu: d resti. ī īte. c. ij. nisi probibitio iudicis ex cā interposita aliđ īducat. ṡ d pbē. īter cetera. ṡ. d dispō. spu. ad dissoluēduʒ. ff. ne qd ī lo. pu. l. ul. vñ vnum scias φ si ps appellās aliqd illicitū attētat: eo ipo īdignā se faṫ appellatiōis beneficio ⁊ ꝓcedit iudex a quo appellatū est p inde ac si ñ fuisset appellatū. ṡ. e. an sit. Fm casum ino. Sed redeūdo ad tertiū qro: si iudex appellationis statum reuocat attētata: postea ꝓnūciet male appellatū: nūqd illa reuocata resumūt vigorē ipso iure? Rñ. nō: q2 illa reuocatio legitime fcā est ad tuitionē appellatōis: cū ꝓcessus in ipsius appellatōis ɔtēptū factus fuerit ⁊ iō tanquam legitime fcā: firma ⁊ stabilis ꝑseueret. C. d adul. Gracch9. Itē illa reuocatō fuit qsi interlocutoria: ⁊ sic cum ab ea nō fuerit appellatū trāsiuit ī rē iudicatā. ṡ. de elec. cū dilecti de re iud. φ ad consultationem. Cū igiṫ talis reuocatio ñ pendeat ex euētu ap. s3 sola dependētia appellationis ad reuocationem sufficiat: ut hic: ⁊. ṡ. de iureiu. venientes qcqd de appellatōe cōtigit sem̄ ipa pēdēte fuit legitime reuocatū. ꝓnūciata igiṫ ap. legitima: d nouo iteꝝ ꝓcedetur: d ac cu. qliter. ⁊ qñ. i.

que medio tpe inter sententiam ⁊ appellationeʒ: q̄ postmoduʒ infra decendiū[a] interponiṫ ab cadeʒ contingit innouari[b]: ac si post appellationem eandeʒ innouata[c] fuissent. ¶ Illa vero q̄ post appellationeʒ interpositā ante diffinitiuā[d] sniam innouāṫ: donec appellationis cāʒ verā esse ɔstiterit reuocari non debent: nisi iudex[e] appellationis post q̄ʒ sibi constiterit: p appellationeʒ emissam ex causa ꝓbabili fore ad se negotiū deuolutū[f] ibibeat canonice iudici a quo appellatum extitit ne ꝓcedat: tunc. n. qcqd[g] post inhibitionē huiusmodi fuerit inouatum: est: l3 cā[h] eadeʒ non sit vera p eūdē appellatōis iudiceʒ añ oīa in statum pristinum reducendum[i]. I Dem.

¶ Qui appellat extra iudiciuʒ: infra. x. dies quo sciuit grauamē appellare deb3: postea per remediuʒ iuris cōmunis audieṫ: sed non per appellationis remedium. Jo. an.

Concertatōi antiq̄ finē īponere pn̄ti ɔstōne volētes: ¶ Statuimus. vt ab electionibus postulationib9 ꝓuisionib9 ⁊ qbuslibet extraiudicialib9[k] actib9 in quibus pōt appellatio iterponi: qsqs ex eis grauatū[l] se reputās p appellationis bñficiuʒ grauamē illatum desiderauerit reuocari: īfra. x. dies postquā sciuerit[m]: si velit appellet Post decendium vero eideʒ aditus nō pateat appellādi: ¶ Sed si per contradictionem debitaʒ[n] vel alia iuris remedia petierit reuocari grauamē: ei ¶ Dūmō medio tpe his non assenserit[o] lapsus decendii non obsistat[p]. I Dem.

¶ Valet appellatio ī scriptis porrecta: licet coram iudice non legatur. hoc dicit zen.

Appellatio quam in scriptis[q]

Concertationi. Primo ponit motiuū ɔstitutionis. Scđo ibi: Statuim9. cōstđem que distinguit an per appellationē uel alr petaṫ reuocari grauamen. Et s3 mēbrū ibi: sed si cui d terminationem interserit ibi: dummodo. Do.

Emanauit hec decre. ad declarationē eius quod no. Jo. ij. q. vi. biduum ⁊ hosti. de ap. ut debitus. ⁊ inno. ṡ. eo. bone. dñs Jo. an.

k ¶ Extraiudicialibus. siue fiant a iudice siue a priuato. ṡ. e. c. i.

l ¶ Grauatuʒ. no. φ decre. ista locum h3 in ap. interposita a grauamine iam illato: secus si ab inferendo. cum ex probabili cā timeṫ ⁊ interponitur appellatio. vñ aduerte φ infra. x. dies appellādum sit a grauamine ex iudiciuʒ. allegabatur talis rō: si appellari possit. xi. die: eadeʒ ratione ⁊ centesimo. qđ eēt absurduʒ. Preterea si qs velit dicere dcurionē legitime nō creatuʒ: non audiṫ nisi infra legitimum tps ɔdicat. ff. de dcuri. īperatores. §. si. ⁊ infra id tps infra qđ appellādum est ar. C. q ad ciuilia: ⁊. l. nominationes. ij. q. vi. §. diffinitiua. ver. nolatiōes. qđ. n. tps in snījs attenditur attendi d3 ⁊ ī his in qb9 nō proferṫ snīa. ff. qñ ap. sit. l. i. §. in snījs. ⁊. ij. q. vi. biduum. Dicebat āt hosti. in decre. ut debitus. ad fi. de ap. φ in electōnibus añ ⁊ post ēt post. x. dies poterit appellari: sed hoc modo: q2 si ex legitima causa interponitur appellatio ne fiat electio valet: ⁊ cā probata irritabitur electio postea subsecuta. ṡ. de elec. cōsideraum9: ⁊. c. constitutis ij. alias non reuocabitur: ut. ṡ. dixi. c. pr. post electioneʒ ⁊ añ cōfirmationem appellatur ēt post. x. dies ne fiat ɔfirmatio: ⁊ sic posset ītelligi qđ no. inno. in decre. bone. φ extra iudiciuʒ appellaṫ post. x. dies: cuʒ. n. extrāiudicialis appellatio non sit aliud q̄ ad cām prouocatio. ṡ. e. cum sit. sicut lesus qñcūq3 pōt ledētem ad iudicium vocari facere: sic cum potest prouocare ad cām ex iudicium appellādo. nō. n. transit grauamen in rem iudicatam sicut snīa: vt. ṡ. e. romana. §. si vero. In iudicialibus autem actibus uel q̄si necesse est infra. x. dies appellari: ⁊ sic intelliguṫ leges pus inducte: loquiṫ. n. in electionibus in qbus decretuʒ decurionuʒ qđ ē q̄si iudiciale: vel presidis interponiṫ: ad hoc. ff. qñ ap. sit. l. ij. Sed decretum canonicoꝝ eligentiū nō ē iudiciale uel q̄si: immo oīno extraiudiciale. Expeditum ergo sit per hāc decre. φ a grauamine ex iudicium illato necesse est infra. x. dies appellari: ⁊ sic intelligatur. ṡ. d elec. c. i. ⁊. c. vt circa. ⁊. c. cupiētes. als appellatio non duolueret. ṡ. e. romana. §. si vero. Iuris āt alia remedia propter hoc nō tolluntur: vt sequtur.

m ¶ Sciuerit. est enim tps vtile a principio: licet continuum ī progressu ⁊ hoc plene no. ij. q. vi. anterioꝝ. ⁊ fit de momento ad momentuʒ computatio ut ibi. Et intelligo sciuerit non soluʒ actum illum factum: sed per illum se grauatum. Quid. n. si sciui te electum: ⁊ post. x. dies sciui φ prius mihi de illo beneficio papa prouiderat? adhuc īfra. x. dies a die sciētie prouocabo: q2 modo scio me grauatum. ⁊ hoc sonat hec littera.

n ¶ Debitā. ut si corā supiore excipiatur: uel cessatio petatur. uel his. si.

o ¶ Assenserit. scienter: pp ea que. ṡ. dixi: nil. n. taʒ ɔtrium ɔsensui sicut error. ff. de iuris. om. iu. si per errorem. ⁊ intellige assenserit etiam tacite. de of. dele. gratū. de his que fi. a ma. par. ca. ex ore. cū suis concor.

p ¶ Obsistat. optime concordat. ṡ. e. li. de resti. in inte. c. ij.

Appellatio. Quia breue est nō diuiditur. Do. Hoc notat guil. in spe. co. ti. §. qualiter āt in prin.

q ¶ In scriptis. sic enim est appellandum ante snīam: ⁊ a sentētia ex interuallo quod dic ut no. ṡ. co. ti. c. i.

a ¶ Iudici. Non appellādū corā iudice: de hoc p Jo. ij. q. vi. biduū. ⁊ per her. ꝫ. e. suggestū. Indistincte teneas cū in iudicijs vł extra a iudice appel latur coram iudice appellādū. ꝫ. e. li. cordi. ꝫ. e. ut debit⁹. ibi coram eodē iudice ⁊c. ⁊ hoc si pōt ipsi⁹ hēri copia: ⁊ ī publico nō in hortis uel villa sꝫ urbana. ij. q. vi. biduū. uel nisi iustus met⁹ appellātē excuset. ꝫ. e. ti. c. vl. Si vero sūt plures iudices. dic ut in cle. e. ti. si a iudicibus. Jo. an.

negocia tali expediri compendio: ꝙ per exactam subtilitatem longo prorogari dispendio. ꝫ. ti. proxi. abbate sane. in fi. preterea legitime tenetur cōparere ob id quod sequitur ⁊ tamen comparendo non renunciat appellationi.

g ¶ Effectu. effectualiter. n. intelligēda sūt verba: vt. . ꝫ. de cle. non residē. rela- tū cū suis cōcor. Hinc. n. ē ꝙ nō sufficit dicere se paratū reuocare nisi ⁊ reuocꝫ: ad hoc. ꝫ. de eo q mit. ī pos. cā rei ser. c. i. ad h. ꝫ. ti. pr. ad apl'i ce ṽ. exatqꝫ parata. Item si grauamē fuit ṽbale reuocatio suffi ciat ṽbalis. si reale ñ suffic̄ ṽba lis nisi re etiā reuocet. Jo. an.

b ¶ Propōis. ⁊ probas. ꝫ. de conces. preben. cū sup qōe. vt ergo dixi. ꝫ. e. c. i. nō est necesse ꝙ scriptura appel. fit auc. dū- mō possit probari: tutuꝫ ēn̄ ꝙ p notariū de hoc fiat scriptura publica: qꝛ qcquid continet ī charta difficile est probare.

c ¶ Lecta. videbat ꝯtra. ar. eius qō dr. ꝫ. ti. pri. c. vl. in fi. cū suis ꝯcor. si cut enim requirit ꝙ sn̄ia legat p iudicē: nec suffic̄ ꝙ ī scriptis edat ut ibi: sic etiā videt non suffice re ꝙ appellatio ī scriptis edatur: nisi ēt legatur sꝫ nō tāta solēnitas reqrit in appellando ꝙta ī dif finiēdo: als seqret ꝙ die feriato non posset appel lari: sic nec diffinitiua ꝓ ferri: ⁊ ꝙ appellās habe ret sedere ⁊ nō stare: ⁊ h sunt falsa. cū ergo dcre. ut debit⁹. ⁊ decre. cordi. hoc solū reqrant ꝙ assi- gnet uel exponat causa ꝓbabilis uł ī scriptis: as signare aūt fit ṽbis nu-

iudici[a] a quo appellare volebas: te porrexisse ꝓponis[b]: non pōt: ex eo ꝙ coraꝫ ipso lecta[c] non fuerit ratio nabiliter impugnari. ¶ Idem.

¶ Iudex a quo cōpellere non pōt appellātē a grauamine ipsius ve- ritatē ꝓbare: sꝫ citare pōt ad ipsi⁹ reuocationē audiēdā qua in cā ꝓ- cedere poterit eius cōtumacia non obstante: ac si nunquam appellas- set. hoc dicit. zen.

Si a iudice a quo pp grauam̄[d] qō tibi ꝓponis illatū appel- las: ad docēdū te fore grauatū: et ad audiendā reuocationeꝫ eiusdeꝫ grauaminis: si de ipso docueris: ti bi termin⁹ ꝑfigat:[e] Nec corā eo cū ipse p[e]se id uidere hēat: hoc do- cere: nec etiā tāquā corā iudice: cuꝫ per appellationē sit suspensa ipsi⁹ iurisditio ꝯparet teneris[f]: Nisi ad hoc solū ut reuocationē ipaꝫ au dias si eā duxerit faciendā: als si ñ cōparueris: ⁊ ipse in termio gra- uamē reuocauerit cū effectu[g] pote rit ex tūc libere ī cā ꝓcedet ac si ap pellatio interposita non fuisset[h].

¶ Idem.

¶ A collatiōe capituli ad epm ap pellatur si vt canonicus interfuit: secus si vt prelatus. h. d. Do.

A Collatione bn̄ficij: quā ꝯmu niter p epm ⁊ capl'm in tuum ꝑiudiciū[i] factā eē ꝓponis:[k] Non ad ipm epm si in ea vt prelatus[k] in terfuit: sed ad supioreꝫ[l] te oportuit appellare:[m] Alias si ut canonic⁹[m] īterfuisset in ea potuisti[n] appellare licite ad eundem. ¶ Idem.

¶ Per appellationē interposita a diffinitiua reuocari pōt īterlocu toria ꝑncipali negocio preiudicās: alias non. Jo. an.

Licet ab interlocutoria p quā pacti[o] vel prescriptionis aut alia ꝑncipali negocio ꝑiudicās[p] uł iudiciū nullū rēddens[q] exceptio est repulsa nō[r] fuerit appellatū[s]: si tñ a diffinitiua q̄ post modū ēt vltra[t] decēdiū ꝓmulgat appellari[u] ꝯtin gat: pōt in appellationis cā ipsum grauamē p īterlocutoriā eādē illa tū licite p appellatōis iudicē emen dari[x]. ¶ Ubi vero interlocutoria

b ¶ Non fuisset. qꝛ cessante gra uamine cessare debꝫ appellatio vt. ꝫ. e. cum cessante. Jo. an.

A Collatione. Duo fa- cit quia circa vnum the- ma distinguit. Primū ibi: nō ad ipsū. Scōum membrū ibi. Alias si. Do. hoc no. hosti. de exces. prela. c. i.

i ¶ Preiudiciū. als appellare non lꝫ. ij. q. vi. non solent. ꝫ. de elec. cū inter. R. ff. de ap. l. i.

k ¶ Prelatus. qō ꝑsumit nisi aliud appareat. Et si queratur quō cōstabit an sit ibi ut ꝑlatus an sit ibi vt canonicus? Recita ri solet. ꝫ. de ꝯces. ꝑbē. postula- stis. si ē in ꝑmo loco ⁊ ei primo scribit tūc appet cū eē vt epꝫ uł caput: sed qñ sedet ⁊ subscribit post archidiaconū uel aliū q ibi dē ꝑsit caplo: tūc pꝫ ipm ibi esse ut canonicū: ad hoc. xvij. di. c. vl. de ma. ⁊ obe. statuimus.

l ¶ Superiorē. papā vel proxi- mum. ꝫ. e. ti. dilecti. vlti.

m ¶ Canonic⁹. ꝫ. de ꝯces. ꝑbē. postulastis. ꝭ. de ꝑbē. cum in ec clesia. ne se. vacan. c. i. cum si.

mū testamēto uel codicillis. ff. ꝺ ṽ. si. assignare. ff. de assi. liber. l. i. §. assi- gnare ergo ⁊ ī scriptis assignādo ⁊ porrigēdo iudici satisfactū ē iuri: ⁊ facit ad hoc. ꝫ. ꝺ of. or. si canonici: sicut. n. ibi sufficit cām cessatiōis scribere ⁊ scripturā assignare ei ꝯ quē cessat: sic ⁊ h ī appellatiōe: sic ⁊ oli dabat ma rit⁹ vxori sue libellū repudij qō sufficiebat: lꝫ nō legeret. de quo dr ī pro- emio decr. probat hoc ēt. ij. q. vi. si quis libellos appellatōis īgesserit. ⁊ l. biduū ver. si qs ipsius. ibi ut ei libellos daret. Et qō hic de appellatōib⁹ dicitur de exceptionibus intelligo ut sufficiat illas dari in scriptis licet nō legantur ad hoc. ꝫ. de proba. quoniam contra. Jo. an.

Si a iudice. Glo. nō summat sed ꝭm zen. pōt summari ut in rubro. Uel posset alr̄ sūmari ut cōprehendat totuꝫ. Iudex a quo cōpellere nō pōt appellātē a grauamine veritatē ipsi⁹ ꝓbare sꝫ citare pōt ad ipsi⁹ reuo cationē audiēdā: q̄ scā ꝓcedere poterit ei⁹ ꝯtumacia nō obstāte ac si nunꝙ̄ appellasset. h. d. Primo ponit thema. Scōo ibi: nec corā eo. duo dubia soluit vtriusqꝫ reddēs rōem. Tertio ibi: nisi. Scōm determiat ⁊ dclarat. Do. emanauit ad declarationē eoꝝ que no. Ber. ⁊ moderni. ꝫ. e. cuꝫ ces sante. Et dic iudice ordinario uel delegāto: ⁊ idē si esset arbiter iuris a quo potest appellari. ꝫ. e. li. de offi. dele. arbitris.

d ¶ Grauamen. secus enī a sn̄ia diffinitiua quā iudex reuocare nō potest. functus est enī officio suo semel iudicando siue bñ siue male. ff. de re iu. iu dex. ꝫ. de of. dele. in lr̄is. ⁊. c. venerabilis. intellige igit grauamen siue p interlocutoriā siue preter interlocutoriam inferatur.

e ¶ Per se. dꝫ enī esse de scō suo certus. ꝫ. de rescrip. ab excōicato. C. de re scin. ven. qsqs. veritas enī cause appellationis ꝓbanda est coram iudice ap. vt. ꝫ. e. romana. ⁊. c. cum appellationibus. ergo non coram iudice a quo appellatur: saluo eo quod dicitur. ꝫ. e. ti. interposita.

f ¶ Teneris. ꝙ si cōpareat ⁊ corā iudice ipso a quo appellauit de grauami ne doceat: nunquid ab ap. vr̄ recessisse? vr̄ ꝑmo ꝙ sic p decre. ꝫ. de of. de- le. gratum. ꝫ. de testi. cū venisset. in qbus dr: ꝙ si appellās post appella- tionē ꝓbatōes īducit corā illo a quo appellauerat appellatōi renūciat. Itē h lr̄a dicit ꝙ p appella. suspensa fit iurisditio iudicis: si ergo aliqd facit co rā ipso vt corā iudice: allegat ꝯria ⁊ sic nō audit ad hoc. ꝫ. e. sollicitudinē. cū suis cōcor. ꝯ. ꝫ. e. īterposita. vbi dr ꝙ appellās pōt ꝓbare si vult veri- tatē cause corā iudice a quo appellat. Sꝫ rñderi pt decre. illā locū hr̄e añ appellationē. satis credo ꝙ p actum istū semp intēdat ad iudicis iurisdiō nē declinādā ꝙ p hoc appellatōi ñ renūciat. ⁊ h sonat lr̄a q̄ dicit h ñ tene- ris nō dixit nec potes. ⁊ sic ēt soluit qō dr ꝺ allegante ꝯria: cū ista ñ sint ꝯ ria q̄ ad vnū finē tēdūt: ⁊ facit qō dixi. ꝭ. de re. iu. nullus plurib⁹ ad dcre. gratā: ⁊ cū venissent. rñdet ꝙ ille ꝓbatiōes fiebāt sup ꝑncipali negocio: ⁊ ideo bñ renūciabat appellationi: quia ꝯrius sibi: sꝫ h sec⁹ faciat ꝓ hac p- te ꝙ iste ꝓuocar⁹ ē: ad hoc. ff. ꝺ ꝯdi. fur. ⁊ iō. ī pn. ꝫ. de excep. cū iter porē. ⁊ accedāt q̄ no. iij. q. iij. offerat. ꝫ. de re iu. īter mōasteriuꝫ. ⁊ vtilius videt

n ¶ Potuisti. si. xvij. di. multis vbi de archiepō appellat ad synodū: cui tñ ꝑ- est archieps ad idē. ff. qñ ap. sit. l. i. §. solēt. vbi de ordinario ⁊ ꝑside appellat ad ꝑsidē. Et ꝙ dicit potuisti: intelligo ⁊ debuisti nisi appellaret ad papā: cū grada tim sit appellādū. ꝫ. e. dilecti. Puto tñ ꝙ si appellās hoc petit: ipse eps habeat cām delegare: cū satis sit suspect⁹: ne velit venire ꝯ sēn suū: lꝫ id fecerit ut ali⁹: ad instar eius qō dicimus de iudice a quo fuit appellatum: qui efficit iurisditio- nis eius ad quem fuerat appellatū: de hoc. iij. q. vij. §. tria. ver. Item si cōtra. patrem. ꝫ. de elec. querelam. in prima glo. ⁊. C. de ap. eos. in prin.

Licet. Sunt duo dicta ꝭm ibi: vbi vero. Do. Et determinat h altercatio ī no. ⁊ hosti. no. p eos. ꝫ. ꝺ re iudi. ꝙ ad ꝯsultationē. ⁊. ꝫ. qō me. cā. c. vlti. ⁊ ī inno. opi. approbat.

o ¶ Pacti. de ꝑpetuo nō petēdo: vel similis.

p ¶ Preiudicans. quod in peremptorijs regulariter est videre.

q ¶ Reddens. sicut exceptio falsi. ff. de iudi. licet. ꝫ. ꝺ excep. cū venerabilis. ꝫ. ꝺ procu. in nostra. uel exceptio contra rescriptum: quod ab excōicato fuerit impetra tum. ꝫ. e. li. de rescrip. c. i. cum si.

r ¶ Non fuerit. secus si a repulsione fuisset appellatum secūdo: ⁊ succubuisset ap pellans: quod dicit ī de. e. cum a repulsione.

s ¶ Appellatum. ⁊ sic videatur transisse ī rem iudicatam. ꝫ. ꝺ elec. cum dilecti ī fi. de testi. significauerunt. cum si.

t ¶ Ultra. dcēdiū: hoc dicit ut maior sit dubitatio. Dicebāt. n. qdā ꝙ si ñ fluxe- rat decēdiū cū appellauit a die īterlocutorie: tunc reuocari poterat īterlocutoria. ⁊ repeti exceptio p ipsaꝫ reprobata q̄si ītelligat sup diffinitiua ⁊ interlocutoria ap pellatū. Et ipugnabat h opinio tali mō: certū est ꝙ alr̄ appellatur ab īterlocuto ria ꝙ a diffinitiua: ⁊ ēt a diffinitiua cōtinēte plures articulos in vno pōt appella ri: ī alio non: de testa. raynaldus. cū si. ⁊ ob hoc dicebāt scōi: ꝙ ex quo appella- tū erat a diffinitiua: indistīcte oēs exceptiōes admissas ⁊ nō admissas siue fuerit īterlocutū siue nō: siue. x. dies fluxerint siue non repetere licebit. ⁊ vr̄ hoc satis ex pressum. ff. de ap. l. i. §. i. ⁊ vl. ⁊. l. ij. ⁊. iij. ff. qñ ap. sit. l. i. ex quo. n. admittit ad decēdiū sup ꝑncipali qō ē maius: igit ꝯ īterlocutoriā qō minus est. veritas eniꝫ semp est iuuanda. Preterea iudex ap. succedit ī locū ꝑncipalis. l. cū apud. ff. in di. sol. sꝫ īterlocutoria non transit ī rem iudicatā quo ad iudicē ꝑncipalis cause: ergo nec quo ad iudicē appellatōis: qn dare possit licētiā exceptionē repetendi. Inno. vero tenebat opi. h approbatā. Hosti. dicebat ꝙ cū ꝭm leges regularit añ sn̄iam non appelletur oīa grauamīa illata ī causa habent releuari per appel lationem īterpositam a diffinitiua: sed ꝭm canones a q̄libet īterlocutoria: ⁊ quo libet grauamīe potest appellari ⁊ iō quātūcūqꝫ a diffinitiua appellet: firma ma net īterlocutoria a qua īfra. x. dies nō fuit appellatum.

u ¶ Appellari. ꝭ. x. dies a die sn̄ie: vel ex quo sciuit. ꝫ. eo. concertatōi.

x ¶ Emendari. sicut. n. cōclusio scā ī ꝑncipali nō parat ꝑiudiciuꝫ quomin⁹ noua iura possint in appel. cā ꝓduci. ꝫ. de testi. fraternitatis: ⁊ de fi. īstru. īter dilectos. C. de tempo. ap. per hāc. ita nec īterlocutoria preiudiciū parat quominus vete- ra iura repeti possint vt h: alias eniꝫ quid prodesset super diffinitiua appellasse.

a ¶ Non parat. sicut est videre in dilatorijs vel in condēnationibus expensaruʒ super eo ꝙ in exceptione succubuit: vel propter aliā cām similem.
b ¶ Vel repete. super eo quod no.
c ¶ Appellatum. ab ipsa. Quid si lata tali interlocutoria iudex statim vult ꝓcedere in causa: petit pars ꝯ quā lata est iterlocutoria nō procedi infra. x. dies: vt d liberet an ab ipsa iterlocutoria appellare velit necne: queritur an sit audienda. Et vꝭ ꝙ sic. qꝛ beneficium iuris. rc. xxviij. dis. de his. j. de reg. iur. indultuʒ. cū suis cōcor. ad hoc optime facit. ij. q. vi. anteriorum. vbi dꝭ ꝙ. x. dies danꝭ ad appellandū vt liceat infra ipsum spaciū plenissime deliberare an appellandum ei sit vel quiescendum: sʒ iste litigando ꝛ procedendo sup principali sic plenissime deliberare non pōt. So. dico ꝙ non est audienda: ꝛ hoc no. Guil. i spe. ti. de ap. §. restat videre. in fi. ꝛ est eius rō: qꝛ quo ad iudicē non transit in rem iudicatam sn̄ia ꝛ ideo cum possit eam reuocare non omittat ꝓcessum ꝛ in hoc dicit in ꝑuata sua examinatione oēs rectores boñ. concordasse: ꝛ vide euidentē rōnem: si ꝯrium diceres nunquā eēt litium finis: in qualibet enī interlocutoria: termini assignatiōe: vel iudicis actu diceret pars qescatis per. x. dies vt deliberem an velim appellare. quod esset absurdum.
d ¶ Incerieetā. intelligo etiam si. j. x. dies a die ipsius interlocutorie a diffinitiua fuerit appellatum propter rōnes q̄s dixi supra in glo. hoc dicit in principio. Jo. an.
e ¶ Reuocari. iudex ergo i quē ex appellationis virtute principale negociū transit: d his que principale nō impediunt intromittere se non debet.

super eo profertur: qd non parat[a] preiudicium negocio principali: vel[b] iudicium nullum reddit: nisi fuerit appellatum[c] ab ipsa per appellationem a diffinitiua postea interiectam[d] grauamen illatum nequaquam poterit reuocari[e].

¶ Incipit liber tertius.

Rubrica De vita ꝛ ho. clericorū.

Bonifacius octauus.

¶ Clericus ioculator anno vel tertio monitus non desistēs ipso iure perdit priuilegiū clericale. Jo. an.

Clerici q clericalis ordinis[f] dignitati non modicum detrahētes se ioculatores[g] seu goliardos[h] faciūt: aut bufones[i]: si ꝑ annū[k] artē illā ignominiosaʒ[l] exercuerint ipso iure: si aūt tpe breuiori[m] et tertio mōiti[n] nō resipuerit: careāt[o] omni[p] priuilegio clericali.

Rubrica De clericis coniugatis.

Bonifacius octauus.

¶ Si clericus ꝯiugatus ferat habitum ꝛ tonsuram clericali priuilegio gaudet: alias non Jo. an.

Clerici qui cū vnicis[q] ꝛ virginibus[r] ꝯtraxerunt[s] si tōsurā ꝛ vestes[t] deferant clericales: priuilegiū retineant canonis[v] ab Inno. pa. ij. predecessore nr̄o editi in fauorē totius ordinis clericalis[x]. ¶ Et cū iuxta parisiense cōciliū[y] nullus clericus distringi aut cōdēnari debeat a iudice seculari: ꝑnti dclaramus[ʒ] edicto hmōi clericos cōiugatos[ꝛ] ꝓ cōmissis ab eis excessibus vel delictis trahi nō posse criminalr̄ aut ciuiliter ad iudiciū seculare: nec ab ipsis secularibus iudicibꝰ eos debere personaliter vl̄ etiaʒ pecuniariter: ne ꝑ vnā viā cōcedaꝭ eisdeʒ iudicibus: qd ꝑ aliā denegaꝭ[ꝯ] vllatenus cōdēnari ¶ In ceteris[ꝫ] autē vel nisi vt premittiꝭ tonsurā vel vestes deferāt clericales: ēt i ꝑmissis[a] eos gaudere nolumus ꝑuilegio clericali[b].

Rubrica De clericis non residentibus in ecclesia vel prebenda.

Bonifacius octauus.

¶ Distributiones quotidiane solum presentibus qui intersint diuinis dari debent. consuetudine non obstante. Et qui aliter illas receperunt non faciunt illas suas: ꝛ ideʒ de distributionibus que dātur pro anniuersarijs defunctorum. Joānes andree.

Consuetudinem que quibusdam partibꝰ inoleuit:

Et emanauit ad declarationem eorum que no. xxiij. di. clerici. in. i. glo. ꝛ eo. ti. Joannes. Jo. an.
q ¶ Vnicis. qꝛ si bigami essent omni ꝑuilegio clericali exuti essent nec possunt etiam portare tonsuram. s. e. li. de biga. altercationis.
r ¶ Virginibus. secus si cū corruptis vel viduis ꝯtrissent: ꝛ eas cognouissent: vt. xxxiij. di. valentino: ꝛ rationem quare virginitas in mulieribꝰ requiraꝭ quo ad hoc potius q̄ in viro quere de bigamis. debitum. i gl. penul.
s ¶ Contraxerunt. not. pro opinione hu. ꝛ Hostiē. ꝙ mulier debeat eē dspōsata in virginitate: vnde si primo dflorauit quis mulierem ꝛ postea cum illa contrahit: nō videtur ꝙ promoueri possit ad h. xxx. q. v. qualis vbi d hoc. ꝛ. xxxij. di. nemo. Preterea carnis cōmixtio conformitateʒ designat humane diuineqꝫ nature: q̄ per īcarnationis mysterium fuit in vterovirginali ꝯtracta: oportet q̄ ꝙ cōsumatio que illud dsignat fuerit facta in vterovirginali: ꝙ si ante illā corrupit eē nō potest: ꝛ benefacit ad hoc. xxxiij. distin. maritum. Sed ꝯrium credo ꝭm tan. ꝛ Gof. qui hoc no. i summa huius tit. de Biga. §. Item quid si qs. lʒ Ber. cōtrarium no. de cle. cōiuga. sane. ꝛ bar. brix. in q̄stione dominicali que incipit: qs cognouit virginē. ꝛ ber. s. de biga. debitum. in glo. vlti. tū qꝛ non diuisit carneʒ suā in plures: vt ibi: tum quia sequens matrimonium fingatur precessisse: vt. s. qui fi. sint legitimi. tanta. Jo. an.
t ¶ Vestes. xxi. q. iiij. omnis iactantia. ꝛ ꝑ totā qōnem: ꝛ. s. de vi. ꝛ ho. cleri. clerici.
v ¶ Canonis. xvij. q. iiij. si quis suadente.
x ¶ Clericalis. huic q̄ fauori clericus renunciare non potest: s sen. excom. contingit. j. de fo. compe. si diligenti. Sed nunquid talis clericus si habebat rescriptum ad vacaturam antequā ꝯhēret: mortua tali vxore si postea vacat illa prebenda: potest illam petere. Terminauit Bar. brixien. in principio questionum suarum questione que incipit: quidam impetrauit. ꝙ non: quia contrahendo matrimonium renunciauit per ipsum factum: et animum deposuit: ꝛ hoc est verum. Nam tunc etiam perdidisset ius in re multo fortius ergo ad rem: ꝭm ea que no. s. e. c. i. ad hoc. j. de conces. preben. c. vltimo. Item contrahendo voluit perpetuo adherē vxori. xxxi. q. ij. solet. s. de condi. appo. c. viij. ꝛ eligendo alterum de contrarijs alteri renunciauit. s. eodem li. de postu. c. vno. de elec. vt quis duas. ad hoc. j. eo. c. vbi dicit in ceteris. rc.
y ¶ Conciliū. s. de fo. cōpe. c. ij. qd habeꝭ pro palea. xi. q. i. c. ij. Jo. an.
ʒ ¶ Declaramus. ex hoc ꝛ superioribus no. approbatam opinioneʒ. Jo. no. xxiij. di. clerici. ꝛ reprobataʒ opinionē Bar. brixi. ibi ñot. q dicebat ꝙ clericus cōiugatus in nullo poterat priuilegio gaudere q̄tūcunqꝫ habitu ꝛ tonsura incederet. quomō ergo rn̄debitur ad decre. s. co. Jo. triplex est solutio prima est ꝙ ex sola delatione tonsure sine habitu nō retinet priuilegium: vel ibi cum vidua vel corrupta contraxerat vel aliam vxorem habuerat: vel qꝛ hoc est diuinare. dic tertio ꝛ verius ꝙ de alio priuilegio loquitur: ꝛ sic concordat: vt. j. eo. §. in ceteris autem.
ꝛ ¶ Coniugatos. deferentes tonsuram vel habitum: vt. j. dicitur.
ꝯ ¶ Denegaꝭ. j. d re. iu. cū qd vna: cū suis ꝯcor. ibi vide de hoc. Jo. an.
ꝫ ¶ Ceteris. vt in priuilegio quod habent ne vexentur exactionibus vel collectis. C. de epi. ꝛ cle. l. ij. s. de vi. ꝛ hone. cle. c. vlti. Jo. an.
a ¶ Premissis. priuilegio scilicet canonis Inno. ꝛ priuilegio concilij parisiensis. Jo. an.
b ¶ Clericali. ꝛ sic intelligatur decre. s. e. Jo. an.

¶ Clerici. Duo membra distinguit. Secundū mēbrū ibi: si autem. Jo. Et emanauit ad declarationē ꝛ approbationē eorum que de quadam equitate dicebat Hosti. s. d sen. ex. ppendimus. in summa. c. ti. §. quis possit. ver. quid. ꝛ dicebat bonum esse si papa hoc determinaret ꝛ tpa limitaret.
f ¶ Dignitati. no. ꝙ clericatus est dignitas. ad idē. iiij. dis. deniqꝫ. vbi de hoc ꝛ de cle. non resi. c. iij. Si ergo detrahūt dignitati merito priuilegium perdere debent quod non persone sed dignitati cōfertur: vt. s. de fo. cōpe. si diligenti. ꝛ de sen. exc. contingit.
g ¶ Joculatores. quasi ioci latores in publicum. s. co. ti. cum decorem. faciunt enim spectaculum proprij corporis: ad hoc. ff. de his q no. infa. l. ij. §. fi. i occulto tn̄ vel īfirmitatis vel alteriꝰ honeste rei cā: aliqd ioci facere nō reprobaꝭ: ꝛ fa. qd no. io. de citharistis ꝛ his q varijs vtunꝭ instris. lxxxvi. di. donare. i. i. glo.
h ¶ Goliardos. vulgare gallicorum. Jo. an.
i ¶ Bufones. vulgare tuscorum. Jo. an.
k ¶ Annum. ad hoc. j. de here. cū cōtumacia. s. de regula. statuimus. in auc. de sanc. epis. §. interdicimus. col. ix. ꝛ hoc est ius nouum: cum alias nisi monitō ne trina premissa fuerint incorrigibiles inuenti: non perdāt priuilegium clericale: vt. s. de sen. exc. in audientia. ꝛ. c. contingit. ij.
l ¶ Ignominiosam. ff. de his qui no. infa. l. ij. §. ignominiose. ꝛ. §. fi. cum ergo talibus ignominiosis artibus clerici intendere nō debeant: ꝛ minus ioculatoribus ꝛ histrionibus. s. co. clerici. i. rn̄so. multo minus ea exercere debent: ad hoc xliiij. di. nō liceat. vbi dicꝭ ꝙ nō licet clerico tabernā ingredi: multo minus tenere: vt litas q̄ vite tales nō patitur ꝑuilegio gaudere. C. de adul. que adulteriū in fi. s. de aposta. c. i. xlvi. di. clericum scurilem. ne cle. vel mo. c. ij.
m ¶ Breuiori. no. infra annum dici breue tempus: post annū longū vel verꝰ. ad hoc. xxxv. q. viij. c. i. vbi de hoc: ꝛ. s. de vbo. si. quid per nouale.
n ¶ Moniti. hoc de veteri iure. Sed per quem monebunꝭ. Dic ꝙ per suuʒ ꝑlatum vel iudicem: vt. s. de sen. exc. in audiētia. ibi: si a prelatis suis rc. ꝛ. c. contingit. ij. ibi: si a te tertio.
o ¶ Careant. repete ipso iure.
p ¶ Omni. hoc dicit qꝛ multiplex est clericorum priuilegiuʒ: quod dic vt dixi. s. de biga. altercationis. vbi est idem verbum.

¶ Clerici. Prima pars reseruat clericis cōiugatis duo priuilegia cuʒ certa moderatione. scdm ibi. Et cum. Tertia ibi: i ceteris reliqua tollit. Et etiam predicta duo si moderatio non seruetur. Jo. Et fuit tracta de fine cuiusdam extrauagantis que incipiebat ad quorūdam.

¶ Consuetudinem. Primo recitat cōsuetudinē quaʒ reprobat. Secundo statuit ibi: statuimus. Tertio penam apponit a qua duos casus excipit ibi: qui vero. Jo. Et probaꝭ huius decre. dictum. in fi. per decre. s. de preben. licet Jo. an.